

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS, 70^e JAARGANG NO.7, JULI 2009

ONZE VOGELS

Bourkeparkiet - (*Neopsephobus Bourkii.*)

De Bourkeparkiet is een bewoner van het droge met struikgewas begroeide Acacialand. (centraal Australië).

Hij is een tamelijk algemeen voorkomend soort.

Gewoonlijk ziet men ze paarsgewijs of in kleine groepjes, alhoewel er tijdens een droogte wel vluchten van over de honderd vogels bij het water bijeen komen.

Ze zijn zeer rustig en zeer mak, wanneer ze opgejaagd worden fladderen ze alleen maar naar een nabij gelegen boom.

De meeste tijd van de dag verblijft deze vogel zich voedend op de grond of in het lage struikgewas, waarbij dan hun lichaamskleur zich opmerkelijk goed met de omgeving vermengt.

Ze hebben de vreemde gewoonte om voor zonsopgang en na zonsondergang soms wel na 9 uur te komen drinken.

Dit doen ze in onze volière nog steeds.

Deze parkieten zijn echte nomaden, dikwijls blijven ze jaren op een plaats om dan weer verder te trekken.

Ze voeden zich met graszaden en kruidachtige planten die ze op de grond of struiken vergaren.

Men heeft ze ook van jonge grasscheuten, welke door de regenval na een lange droogte periode te voorschijn kwamen, zien eten. In de volière (gevangenschap) zijn ze ook dol op vogelmuur (groenvoer) wel met mate vanwege darmklachten.

Bourkeparkieten houden in gevangenschap.

Bourkeparkieten zijn door hun zachtzinnig gedrag bij uitstek geschikt om in een gezelschap volière te houden.

Door hun rustige gedrag zal er eerder kans zijn dat de andere bewoners van de volière problemen voor de Bourke gaat geven dan dat de Bourkeparkiet problemen zal veroorzaken. Mede hierdoor is hij dan ook zeer intrek bij de beginnende liefhebbers.

Helaas zien we wel steeds meer Bourkeparkieten die qua formaat veel te wensen overlaten. Wat hier de oorzaak van is is niet helemaal bekend, waarschijnlijk de onwetendheid van de beginnende liefhebber en weinig deelname aan tentoonstellingen zodat er weinig vergelijkingen gemaakt kunnen worden.

Volgens de standaard zou een Bourkeparkiet de afmeting moeten hebben van zo'n 24 cm

voor de mannen en 23 cm voor de poppen.

De borst dient vol te zijn waar de vleugels tegenaan zitten.

De ruglijn vormt vanuit de nek tot aan de punt van de staart een bijna rechte lijn.

De schouders zijn breed t.o.v. het lichaam.

De hals is kort, in een strak vloeiende lijn verlopend met de ronde borst.

Vanaf de aars tot de punt van de staart moet deze lijn weer recht zijn.

Het achterlijf mag niet uitgezakt zijn.

Bourkeparkieten nemen de juiste houding aan als de ruglijn van de vogel een hoek van 50 graden met het horizontaal maakt.

Het type is aangepast aan het formaat, als de juiste stand wordt aangenomen komt dit het type ten goede.

De grootte van de kop is in verhouding met het lichaam, deze is niet grof maar moet wel passen bij het postuur.

De kop is rond en de schedel iets afgeplat.

De snavelbasis is smal.

De lengte van de schedel richt zich iets naar

beneden waardoor een mooie ooglijn wordt verkregen.

Vrijwel in het centrum van de kop bevindt zich aan weerszijden de oogkas.

De poten zijn fijn en voorzien van vier tenen die de stok zo omklemmen, dat de vogel vrij zit van de zitstok. De dijen zijn zichtbaar.

Het loopbeen moet recht zijn, zonder vergroeiingen of verruwing. Twee tenen staan naar voren geplaatst en twee tenen naar achteren. De tenen dienen voorzien te zijn van eenkleurige gelijkmatige gebogen nagels.

De snavel oogt smal, is goed gerond en vormt met de schedel een vloeiend gebogen lijn.

De bovensnavel is een haaksnavel die voorzien is een inkeping.

De punt van de bovensnavel steekt enkele mm over de ondersnavel.

Bij een goed gesloten snavel voegt de ondersnavel zich gedeeltelijk in de bovensnavel.

De bevedering is compleet, dicht en aaneengesloten.

Elke veer is vrijwel gelijk aan de naastliggende.

De vleugels, tamelijk kort in de vleugelbocht, worden strak langs het lichaam gedragen en

dekken de rug gedeeltelijk af. Er zijn zeven handpennen zichtbaar. De vleugel omzoming dient 1 kleur te hebben: flets geel of rood, geel heeft wel de voorkeur. Helaas zien we steeds meer Bourkeparkieten die beide kleur omzoming hebben. Als kweker dient u hier streng op te letten omdat dit als tekeningfout wordt beoordeeld. De staart is ongeveer 40% van de totale lengte, gesloten en aan het einde afgerond. De staart bestaat uit twaalf pennen, die trapsgewijs korter worden; de twee bovenste pennen zijn het langst. De onderzijde wordt afgeschermd door de onderstaartdekveren.

Nestelen:

Tijdens de balts buigt de man lichtelijk voor de pop om zich onmiddellijk daarna in zijn volle lente op te richten, heft dan zijn vleugels om daardoor zijn blauwe flanken te tonen, dit zien we niet bij de andere Neophema soorten. Het broedseizoen wordt grotendeels door de regenval bepaald, maar het valt gewoonlijk tussen augustus en december in het land van herkomst Australië. Het nest is in een holte in een boom op 1 tot 3 meter van de grond. De 3 tot 6 eieren worden op een laag vermolmd hout gelegd. Alleen de pop broedt de eieren uit en zit zeer vast. De broedtijd duurt ongeveer 18 dagen en de jongen vliegen bij benadering na 4 weken uit, waarna ze nog ongeveer 2 à 3 weken worden gevoerd door de ouders. Ze verkrijgen hun volwassen verenkleed ongeveer 5 maanden na de jeugdruil. Maar na een jaar zijn ze het mooist op kleur en tekening.

Broeden in gevangenschap

Bourkeparkieten broeden over het algemeen vrij gemakkelijk. Een broedkooi met een afmeting van 1 x 0,50 x 0,50 mtr lxbxd waarin een broedblok van 15 x 15 x 25 cm in hangt is voor

de meeste Bourkeparkieten al voldoende om tot broeden over te gaan. Echter worden de beste resultaten wel behaald in kweekvluchten van minimaal 2 x 2 x 0,60 mtr lxbxb.

Belangrijk in de kweek is het samenstellen van een goed koppel.

Twee bourkeparkieten bij elkaar zetten met de hoop dat het wel goed komt is niet de beste manier om een koppel samen te stellen.

Bij het samenstellen moet er naar de min en plus punten van iedere vogel gekeken worden en zo moet je er voor proberen te zorgen dat deze elkaar compenseren, echter de achtergrond van de vogels zijn hiervoor ook bepalend. Dit is dan ook het moeilijkste in de kweek, omdat dit vaak een gevoels- en ervaringskwestie is.

Door de ervaring van jaren kweken ga je meestal hier feeling voor krijgen.

Ons advies als NSG is dan ook aan de beginnende liefhebber kijk in je vereniging wie je kan helpen met dit soort zaken.

Meestal zijn de medeliefhebbers wel bereid om je hier bij te helpen.

Uiteraard kunt u voor dit soort zaken ook bij onze technisch adviseur terecht.

Als pleegouder voldoet de Bourkeparkiet ook prima. Ze brengen zonder problemen de jongen van anderen groot. Als een Bourke pop

jongen heeft en er wordt een jong bijgelegd door de kweker is dat voor de pop in de meeste gevallen geen probleem. Het jong wordt meteen geaccepteerd als eigen.

Tijdens het broeden is het wel belangrijk dat het blok een keer gereinigd wordt.

In tegenstelling tot de andere Neophema soorten is de Bourke een echte nestbevuiler. Dit komt omdat de ontlasting van de Bourkeparkiet jongen een stuk dunner is dan van de Neophema soorten.

Het reinigen bestaat dan uit de ontlasting te verwijderen uit het blok, en het nestmateriaal te verversen en/of aan te vullen.

Mutaties.

In de loop der jaren zijn er bij de Bourkeparkiet verschillende mutaties ontstaan.

De mutaties die tot zover bekend zijn.

Violetfactorig

Dominant bont

recessief bont

opaline

SL ino

pallid

pale fallow

bronze fallow

recessiefgezoomd

cinnamon

Volgende keer zullen we wat verder op de mutaties bij de Bourkeparkiet ingaan.

Namens de N.S.G

Rien Steenbakkers / Frans Broeren.

Foto's Piet Onderdelinden / Frans Broeren.

Bron Neophema standaard van Belgische en

Nederlandse vogelbonden.

Over kanaries gesproken

De Wilde Kanarie - (*Serinus Canaria*)

De Wilde Kanarie behoort tot de familie Fringillidae (vinken). Het geslacht *Serinus* bestaat uit ongeveer 37 soorten. De Wilde Kanarie is zeer verwant aan de Europese Kanarie (*Serinus Serinus*), de Syrische Kanarie (*Serinus Syriacus*), de citroen Kanarie (*Serinus Citrinella*) en de roodvoorhoofd Kanarie (*Serinus Pusillus*).

De Hoofdkleur van de Wilde Kanarie man is grijsachtig groen, zwart gestreept op de bovendelen, de stuit is groenachtig geel, evenals het voorhoofd.

De snavel is kegelvormig en kort.

De wenkbrauwstreep en de keel en de borst zijn geel, de onderdelen zijn geel.

De lengte bedraagt 11,5 cm.

Het popje is op alle onderdelen wat minder van kleur, en heeft wat bruine was op het dek en flank, de flanken laten wat meer bestreping zien dan bij de man.

Een bijzondere eigenschap van deze vogel is, dat hij zeer schoon zijn zaden pelt, het zaadbakje blijft glad van boven en zonder kaf, de meeste cultuurvogels en de gedomesticeerde kanaries zijn schrobbers (met de snavel heen en weer door de zaadbak).

Door langdurige en selectieve kweek heeft men van deze soort een grote verscheidenheid aan rassen verkregen, terwijl in de meeste rassen nog talrijke variëteiten voorkomen.

De Kanarie is beslist de meest gekweekte kooivogel die in zijn talrijke rassen en variëteiten verbreid is over bijna de gehele wereld.

De oorspronkelijke Wilde Kanarie komt voor op de Canarische Eilanden Lanzarote, Fuerteventura, Algeranza, Rouge del Este, Roque del Oeste, Graciosa en Monte Clara Y Labos.

De Wilde Kanarie komt nog in wilde staat voor op Madeira, Porto Santo en de kleine eilandjes Cbao, Deserta Grande en Bugjo.

Sinds de Spaanse bezetting daar in 1478 zijn talrijke van deze zangvogels overgebracht naar het Europese vaste land, waar ze zich soms in vrijheid, doch vooral in gevangenschap hebben verbreid over Spanje, Italië en verder naar het noorden van Europa.

De Duitse mijnwerkers uit het Harzgebergte hebben enorm bijgedragen tot de verspreiding van de gekweekte vorm der Kanaries.

Er blijkt een verhaal te zijn, waarin wordt gesproken over dat de mijnwerkers die werkzaam waren in de ertsmijnen een kanarie in een klein kooitje (harzerkooi-e) meenamen in de mijn.

Ontstonden er in de mijn giftige gassen, dan was de kanarie het eerste aan de beurt, en wisten de mijnwerkers dat ze snel een ander onderkomen moesten zoeken.

Zo hebben veel mijnwerkers het leven te danken aan dit vogeltje.

Aanvankelijk bleef de kweekvogel zijn dof verkleed behouden en trachtte men de zang te veredelen.

Toch werden al in de achttiende eeuw afwijkingen in de kleur opgemerkt. Vooral in Engeland legden de kwekers zich toe op het wijzigen van de vorm der vogels en werden door strenge selectie uitzonderlijk grote Kanaries gekweekt, terwijl in West-Europa pas in het begin van de 20ste eeuw het startsein werd gegeven tot het kweken van de momenteel zeer verspreide kleur Kanarie.

Begin januari 2007 kocht ik bij een vogelhandelaar in de omgeving van de Duitse grens drie Wilde Kanaries. Het was voor de eerste keer dat ik Wilde Kanaries mocht aanschouwen. Deze Wilde Kanaries waren afkomstig van een Duitse kweker. Volgens de handelaar, en door ook zelf geconstateerd te hebben leek het er op dat het twee mannen en een pop waren. In februari 2007 brachten we een bezoek aan de vogelbeurs bij Quiko in Bocholt Duitsland. We ontmoeten daar een Duitse kweker uit de buurt van Oberhausen die daar Kanarien Girlitz (wilde kanaries) aan bood. Ik wilde graag een pop van hem kopen en bevestigde mij dat het ook werkelijk om een pop ging. Ik kon nu in het voorjaar twee koppels samenstellen. Beide koppels werden elk in twee

aparte buiten volières onder gebracht. Er werden van allerlei nestgelegenheden aangebracht. Het voer, kanariezaad en tropenzaad wordt aangevuld met eivoer, kiemzaad, pinkies en buffelowormen. De mannen zongen hun hoogste lied, maar nestelen vergeet het maar. Het enige waar ze de hele dag mee bezig waren was het opvreten van het groen in de volière. Ik had van de Duitse kweker een visitekaart gekregen met telefoonnummer, en hem gebeld of hij misschien nog een popje over had. Ik had geluk, hij kon mij nog aan een popje helpen, waar hij in het voorjaar ook al met gekweekt had. Ik heb deze vogel toen maar bij hem opgehaald in Duitsland, en vervangen voor de vermoedelijke pop die ik bij de vogelhandelaar had gekocht. Maar omdat het inmiddels al laat in de zomer was, en deze vogel eerst nog acclimatiseren moest, werd ook dit niets. Tot slot van een gemist kweekseizoen was de overige wilde kanarie ook nog uit het nachthok verdwenen. Eind november ben ik met de bus naar een van de grootste vogelmarkten van Europa geweest in Italië. Deze vindt plaats in de stad Reggio Emilia, de reis was georganiseerd door het NKC. Op deze vogelmarkt werden ook wilde kanaries aangeboden, er was zelfs een handelaar die de zeldzame Syrische kanaries te koop had, maar daarvoor moest men heel diep in de buidel tasten. Mei 2008 de twee koppels wilde kanaries goed de winter doorgekomen, en in twee binnen volières onder gebracht. Een koppel had binnen enkele dagen het nestje al klaar in een tralienestkastje. En na vijf dagen lagen er vier eitjes in het nest. De eitjes werden twee weken goed bebroed door het popje, en uit alle vier eitjes werd een jong geboren. De jongen werden door beide ouders goed gevoerd door het eerder al genoemde voedsel. Toen de jongen waren uitgevlogen, leken ze veel op de pop, met veel buik en flank bestreping. Hoewel de jongen nog niet waren uitgevlogen had het popje alweer eieren gelegd. Ik heb deze onder een kanariepop gelegd en waarvan er een uitgekomen is, deze heeft het later niet overleefd. Toen de jongen waren uitgevlogen werd het oude nest verwijderd, en werd er weer begonnen met het

maken van een nieuw nest, er werden weer vier eitjes gelegd, en daarvan zijn er twee uitgekomen. Na te zijn uitgevlogen zijn ze na enige tijd door onbekende oorzaak gestorven. Ik had nu nog de vier jongen van het eerste nestje. Hopelijk dat deze het overleven, maar helaas, tijdens de rui moesten twee jongen het loodje leggen. Het is mij opgevallen dat deze vogels goede broedvogels zijn die hun jongen bijzonder goed voeren en groot brengen, en ik denk dat deze vogel daardoor zeer geschikt zijn voor het groot brengen van andere soorten cultuurvogels. Twee jonge wilde kanaries heb ik nu in het leven gehouden, en een daarvan heb ik ingezonden naar Vogel 2009 in Apeldoorn. Omdat deze eigen kweekvogel van een soort is die voorheen nog niet als eigen kweekvogel is ingezonden, heb ik een aanvraag ingediend om in aanmerking te komen voor de door de NBvV uitgegeven oorkonde. Het werd helaas een grote teleurstelling. De vogel was door de keuring al afgescheept tot 85 punten (klein formaat, bruin op vleugels en bont in de buik), en de oorkonde commissie bleek weinig kennis te bezitten over dit soort vogel, zodat ze geen onderscheid konden maken tussen een groene en een wilde kanarie.

In een nieuwsbrief van COM Nederland werd vorig jaar mei een laatste oproep gedaan aan alle vogelkwekers in Nederland om zo veel mogelijk kweekverslagen van cultuurvogels naar hun op te sturen voor de Positieflijst. Maar door het niet erkennen van de wilde kanarie door de oorkonde commissie is dit een gemiste kans, en zullen we in de toekomst de wilde kanarie niet meer mogen houden.

Met vriendelijke groet,
H.K. Wevers

Bijlage: -Geschilderde afbeelding van de Wilde Kanarie, vervaardigd door de bekende vogelschilder Hermann Heinzel. Vogels zitten op een tak van de struik die op deze eilanden voorkomen. Boven man, onder pop.

-Andere vogelafbeeldingen komen uit het boek complete gids vogels van Nederland, Europa, Noord-Afrika en het Midden-Oosten van Lars Jonsson.

"Noot van de redactie:

De conclusie van de schrijver dat wij deze vogel in de toekomst niet meer mogen houden is zeer voorbarig. Er is nog geen positief/negatieflijst door de minister vastgesteld en het ziet er nu naar uit dat dat nog enige tijd op zich wachten. Bovendien is het dan de vraag of deze vogel op de negatieflijst komt.

RECHTE VOORFRONTEN	met deurrijes			/ met klepjes en bakjes			
	Afmeting/hoog	30 cm	40 cm	50 cm	30 cm	40 cm	50 cm
30 cm	€ 3,00				€ 4,50		
40 cm	€ 3,50	€ 4,00			€ 5,00	€ 5,50	
50 cm	€ 4,00	€ 5,00			€ 6,00	€ 6,50	
60 cm	€ 5,00	€ 5,50	€ 6,50		€ 6,50	€ 7,50	€ 10,00
70 cm	€ 5,50	€ 6,50			€ 7,50	€ 8,50	
80 cm	€ 6,00	€ 7,50	€ 11,50		€ 9,00	€ 10,00	€ 14,00
100 cm	€ 8,00	€ 10,00	€ 13,00		€ 11,00	€ 13,00	€ 16,00
120 cm	€ 9,00	€ 11,00	€ 16,00		€ 13,00	€ 15,00	€ 19,00

Wij leveren ook fronten met zwarte spijl in 30, 40 en 50 cm hoog
Op de fronten geven wij 10% korting bij bestelling boven € 100,00
Tevens leveren wij aluminium kokorprofiel, gaas en verbindingstukken.

Vogelspecialzaak Cor Quartel Richtersweg 15
7339 AA Ugelhen (Apeldoorn) Tel. 055-5428539 of 06-51019283 Fax: 055-5403229

Franco levering vanaf € 500,00 daer beneden € 30,00

Dutchy's® bestrijden bloedmijten natuurlijk! REFONA Roofpest For Nature

Bloedmijten worden in hun schuilplaats effectief en afdoende bestreden zonder gebruik van chemische middelen, maar door hun natuurlijke vijand.

Door op tijd onze Dutchy's® (roofmijten) uit te zetten, in nesten en broedkooien, kunt u aantasting voorkomen of bestrijden.

Meer informatie? www.refona.nl

K.B.O.F. "DE WITTE SPREUWEN"

Het beste en meest gelezen **Belgisch Ornithologisch tijdschrift** voor vogel liefhebbers en kwekers. Verschijnt maandelijks. Oplage 25.000 exemplaren alleen in Vlaams België. Het bevat 80 pagina's, prachtig geïllustreerd, boordevol wetenschappelijke tekst, over huisvesting, kweken en verzorging. **Jaarabonnement: € 26,75.** Betaling: op rekeningnr. 67.32.33.790 bij de ING bank te Tilburg, t.a.v. de heer A. TRUYTS, Alg. Nat. Penningmeester K.B.O.F., Witte Gracht 90, 2222 HEIST OP DE BERG. Gratis proefnummer op schriftelijke aanvraag bij: Paul Achten, Everslaarstraat 78, 9160 LOKEREN. E-mail: ledenadministratie@kbof.be

Mijn kweek met de Driekleurpapegaaiamadine.

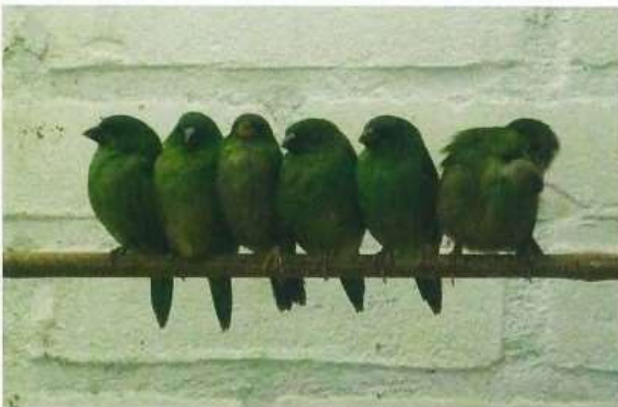
2 juweeltjes

Van kinds af aan heb ik altijd wel vogels gehouden. Gele kanaries, en veel ouderen uit het bejaardentehuis waren toen mijn afnemers. Ook Chinese Dwergkwartels en Diamantduiven behoorden tot mijn vogelbestand. Veel gekweekt heb ik nooit en na mijn trouwen in 1976 maakte ik een echte voliere van steen en hout. Een mooi nachthok met buitenvlucht. Tropen en kanaries door elkaar. Oranjekaakjes, Napoleonnetjes en zelfs Japanse Nachtegalen bevolkten toen de voliere. In 1979 werd ik lid van Vo.V.O.S. uit Opmeer. Al snel werd ik bestuurslid en nam de taak van penningmeester en later het secretariaat op me. Samen met een enthousiast bestuur werd Vo.V.O.S.

een bloeiende vereniging van plm. 100 leden. Afgelopen jaar werden er 470 vogels ingezonden waarvan een zeer hoog percentage Eigen Kweek. Prachtige vogeltonstellingen die het predicaat vogelshow verdienen en die geheel werden aangekleed met materialen beschikbaar gesteld door tuincentrum "De Boet". Vrachtwagens planten en keien werden er in de tentoonstellingszaal gebracht en ook nu is het de vogelshow nog steeds een klein paradijsje. In 1990 heb ik alle vogels weg gedaan en had ik ook geen ruimte meer. De voliere werd fietsenhok en pakte ik een hele andere hobby op n.l het hardlopen en met een licentie strijd ik om de hoogste eer in mijn

leeftijdsklasse van inmiddels 60 jaren. Vele marathons en enkele 60km wedstrijden heb ik op mijn palmares staan. Het geeft me heel veel voldoening. Daar ik net enkele gele kanaries had aangeschaft en de kinderen nu groot genoeg zijn om hun eigen spullen op te ruimen heb ik afgelopen winter de oude voliere weer ingericht

en ben weer lid geworden van Vo.V.O.S. Op tentoonstellingen en vogelbeurzen kocht ik strogele en intensieve kleurkanaries en kwam er achter dat door het importverbod (een hele goede zaak) de meeste tropische vogels zeer prijzig zijn geworden maar toch heb ik een stel Bichenow Astrildes, Binsen Astrildes en Driekleurpapegaaiamadines aangeschaft. Jammergenoeg bleken de Bichenows en Driekleuren geen stel te zijn en met 10 eieren in ieder nest wist ik ze om te ruilen bij een lid van de club tot echte koppels. De kanaries in de broedkooien voerden de jongen niet en als ik in de FUT had gezeten had ik ze zeker gevoerd met een pipet. Nu zag ik ze wegwijnen en dat deed mijn vogelhart erg pijn. Inmiddels heb ik 8 jongen op stok en vraag ik me toch af waarom er zo veel zwart in aangekochte tentoonstellingsouders zit? De omgeruide Driekleurman was van nov 2008 met een ring van 2009 en te jong om mee te broeden dacht men. "Dan kunnen ze dit jaar mooi oefenen voor volgend jaar", werd mij meegedeeld en daar hield ik dan ook rekening mee. Op de grond weer de kwartels en eerst Diamantduiven erbij maar die heb ik snel weg gedaan want ze zijn te schrikkerig en verstoren de rust. De Driekleuren bleken al snel een broedsel te hebben in een kanariestkastje en toen ik twee weken later een hels kabaal in het nachthok hoorde bleken er een aantal jongen in te zitten. Op internet vond ik informatie over de Driekleur en gaf ik ze meelwormen en universeelvoer erbij. Ook Buffalowormen werden aangeschaft

allen op rij

kniipoog naar de fotograaf.

1e driekleur

*fekker hapje
onze vogels, juli 009 225*

copy

Vogel

rijk bezit.

wat mot je

en het verdere menu was als volgt: grit, gierst, sla, komkommer, witlof blaadjes, bruin brood in melk, sinasappel, appel, tropenzaad vermengd met onkruidzaad en kanariezaad, krachtvoer, eivoer. Ook bossen wilde klaver en graszaad hangen in de voliere. Alle ochtenden voer ik de vogels voor ik te werk ga. Om 6u is het in de voliere al volop leven. 18 soorten voer en na 6 dagen probeerde ik de jongen te ringen door ze met een plastic vla-flipje uit het ronde nest te lepelen. Of ze zich vast hielden weet ik niet maar ik gaf al snel de moed op. Liever ongeringde Driekleuren op stok dan dode geringde Driekleuren. Vele malen hoorde ik het geschreeuw van de jonge Driekleuren en wachtte geduldig af tot ze uit het nest zouden komen. En op Hemelvaartsdag "ontstegen" ze hun nest en trof ik 'morgens om 8 uur het eerste jong op stok aan. Daar ik altijd een foto/film camera op zak heb maakte ik op 30cm afstand een prachtige foto van een volmaakte Driekleur die wat onwennig de wijde wereld inkeek en zich nog totaal niet bewust was van de gevaren in de boze buitenwereld zoals: de mens! Vier schitterende blauwe diamantjes naast zijn snavel. Had ik voorheen de tijd niet door het secretariaat van de vogelclub, nu had ik op 17 mei de marathon van Hoorn op het programma staan maar door alle besommeringen met de vogels kwam er van training kilometers maken niet veel. Heel veel tijd gaat er in het verzorgen van vogels zitten. Ik doe het met liefde en ook mijn wederhelft Thea is er weg van. In de loop van dag kwamen er al meer Driekleuren uit het nest vandaan en toen de dag op zijn einde liep zaten er zes volmaakte Driekleuren naast elkaar op een klein hoopje. Ik werd er stil van en heb tientallen foto's en enkele filmpjes opgenomen van een van de wonderen der natuur. Volgend broedseizoen hoop ik de Tropische vogels en de Kanaries apart te hebben zodat ik nog veel meer de natuurlijke omstandigheden van Tropische vogels kan nabootsen. Een begroeide voliere waar tropische vogels in struiken kunnen broeden is m'n doel voor ik in de FUT beland.

De kids lopen regelmatig naar de voliere en ik blijf foto's maken. Met

z'n zessen zitten de jonge Driekleuren naast elkaar, op elkaar, in een kanariekasje en als er een niet bij kan wurmt hij er een ander weer uit, net kleine kinderen. De Driekleurman vliegt de hele dag af en aan om alle jongen te voeren en soms zitten de jonge Driekleuren boven op elkaar te bedelen om voer. In het drinkwater verstrek ik vitamines en al m'n zorg heeft er toch toe bijgedragen dat er nu zes prachtige Driekleuren op stok zitten. De pop zit weer te broeden en ik zie af en toe de helblauwe kop schichtig uit het ronde gaatje komen. Deze keer wil ik ze ringen en weet al dat ik m'n handen met prut moet inwrijven of door een coniferen-haag halen. Als ik dit artikel opstuur naar de redactie blijkt dat er niets meer in het 2e nest ligt. De eieren met volwaardige pullen liggen op de grond en hier en daar vind ik hele kleine dode Driekleuren. De jonge Driekleuren uit het eerste nest zaten al wel vaak in het nest waar de pop weer zat te broeden. Wie de boel eruit heeft gewerkt is mij niet bekend. Wat mij ook opviel is dat de jonge man van nov 08 steeds op zijn eigen nakomelingen zat te paren. Of dit normaal is bij Driekleuren lijkt mij niet. Twee dagen na het uitvliegen trekt er heel zwaar onweer over Nederland maar vogels die al op stok zitten hebben daar weinig last van. Als het zware onweer twee dagen eerder had plaats gevonden had ik het nog moeten zien of alle jongen wel gelijk op stok waren gekomen. Voor mij is het kweekseizoen 2009 nu al geslaagd en wilt u alle zes Driekleurpapegaaiamadines samen bewonderen? Kom dan naar de vogelshow van vogelvereniging Vo.V.O.S. uit Opmeer die gehouden wordt op 21 nov van 10 tot 22 uur en op 22 nov van 10 tot 17 uur in Het Huis van Egmond, Burg. Hoogenboomlaan in Hoogwoud. U zult er geen spijt van hebben. U zult begrijpen dat ik een tevreden mens ben en dat de wonderen der natuur in ieders voliere plaats vinden. Ik wens u veel plezier met de prachtige hobby: vogels houden.

Met vogelgroeten Ad Steltenpool

copy

Onze Vogels wordt nog steeds ver over de Nederlandse grenzen heen gelezen, zo ook nog in Uruzgan. De zoon, momenteel dienende in Uruzgan, van een vogelliefhebber en lid van de NBvV, raakte schijnbaar door het stuk in "Onze Vogels" geïnteresseerd in de vogels aldaar en stuurde onderstaand stuk, via zijn vader, in. Uit veiligheids-overwegingen is de achternaam van betrokkene niet vermeld.

Mijn naam is Sergeant Martin en ik zit sinds een paar maanden ook in Uruzgan, op Kamp Holland. Ikzelf ben geen echte vogelfanaat, maar mijn vader houdt al sinds ik me kan herinneren tropische vogels (Gouldamadines, en andere soorten) in een vollère. Mijn vader attendeerde mij op een stukje in een vogelblad, geschreven door een collega van de marechaussee. Dit was gedurende mijn verlof in Nederland. Na dit stukje gelezen te hebben ben ik wat meer gaan letten op de vliegbewegingen in het luchtruim boven Kamp Holland, anders dan het metalen vliegverkeer. Wat eerder geschreven is in dit blad over de beperkte aanwezigheid van vogels, anders dan in kooitjes, gehouden door lokale bevolking als statussymbool, kan ik zeker beamen. Zo heel af en toe zie je een klein beestje vliegen, maar dit is minimaal. Nu denk ik te weten wat

hiervan de reden kan zijn. Enige tijd geleden zat ik in de vroege ochtend met een kopje koffie op één van de werkchalets (bepantserde containers waarin gewerkt wordt) en mijn oog viel op een af en aan vliegende duifachtige. Dat denk ik althans. Ik vermeldde al dat ik niet deskundig ben op dit gebied. De vogel in kwestie heeft in dit dorre terrein een aantal takjes en twijgjes weten te bemachtigen voor een nestje. Terugkomend op mijn vermoeden waarom er zo weinig vogels in Uruzgan zijn: "ik denk dat de vogels hier gewoon de verkeerde keuzes maken voor de locatie van het nest. Kijkt u maar eens goed naar de afbeelding". De keuze voor de bouw van een nest is in dit geval precies op de ontvanger van een schotelantenne geweest. Deze eieren konden nog wel eens eerder uitkomen dan verwacht! Uiteraard

heb ik de eigenaar van deze schotel ingelicht. Er wordt gekeken naar een betere locatie voor het nest en we hopen dat moeder en kinderen het goed blijven doen.

Mocht het mij nog een keer overkomen dat ik zoiets aardigs kan vastleggen, zal ik u zeker de eigenoot maken hiervan.

Sergeant Martin

Naschrift Albert Zomer (ontvanger ingekomen stuk)

De ontvangers en stralers op een dergelijke schotel verspreiden straling, die voor mensen niet gezond zijn. Met name voor mannen is dit schadelijk, aangezien de straling impotentie kan veroorzaken of dit ook voor de mannetje geldt bij duiven?

Vogel

Een volière dak van 1000 m² van nylongaas met veel spankabels en vlechtwerk vraagt uren werk, geduld en vakmanschap. Links eigenaar Jack Evers op de steiger.

Een supervolière

Jack en Carla Evers, woonachtig in het buitengebied van het West-Brabantse Sprundel, beschikken over een aardig stukje grond. Als je, zoals Jack Evers, een zeer gedreven vogelliefhebber bent, wilt genieten van natuur, dieren en vogels en je hebt voldoende armslag om het uit te kunnen voeren en als je ook nog eens kunt rekenen op hulp van familie en vrienden, dan bouw je toch een volière met een grondoppervlak van 1000 vierkante meter

Het is niet de eerste keer dat Jack Evers zo'n grote volière bouwde. Bij zijn andere huis in het Sprundelse buitengebied stond ook al zo'n soort supervolière waar menige vogelliefhebber van kan watertanden. Deze nieuwe volière zal over enkele jaren nog mooier, nog natuurlijker worden omdat de beplanting nog uit moet groeien.

Na een paar jaren van plannen, rekenen, afwegen en overwegen en na uren, nee weken, er aan werken is Jack zijn nieuwe volière al weer een jaar klaar. De beplanting begint te groeien; de vogels in de maxi-volière zijn er inmiddels gewend.

Deze volière, met een grondoppervlak van zo'n 25 x 40 meter, staat niet verborgen of verscholen. Iedereen kan er bijna iedere dag (gratis) komen kijken. Jack en Carla Evers hebben op hetzelfde terrein hun zaak waar – en dat is natuurlijk niet toevallig – veel vogel- en dierenliefhebbers komen. De grote volière en de vogels daarin behoren tot de privécollectie. Op dit moment is de volière bewoond door: kroonkranvogels, buffelkop eenden,

mandarijn eenden, Australische lelkieviten, breedborst kalkoenen, Temming tragopanen, koningsfazanten, witwang toerako's, Australische kuifduiven en Guinea duiven; deze zitten in de buitenring. In het binnenste gedeelte verblijven: roodkuif toerako's, rode ibissen, roulrouls, balispreeuwen, witkuif gaaien en mutatie merels.

Dagen en tijden waarop u naar deze bijzondere volière kunt komen kijken zijn te vinden op www.bosruitervogelspecialzaak.nl Van

april tot en met september zijn geïnteresseerde vogelliefhebbers ook op zondagen van 10.00 tot 17.00 welkom. Dan is ook zeker het terras open. Tussen de volières heeft Carla gezellige zithoekjes geplaatst zodat u op uw gemak en zonder dat het u aan koffie met (appel)gebak hoeft te ontbreken, de vogels in deze volière kunt gadeslaan.

Tekst en foto's; Huub Vervest

Vijver in de 1000 m² grote volière. Een 600 kg wegende knotwilg werd met een shovel in de volière gereden voordat het dakmet (op deze foto nog niet aanwezig) werd aangebracht. Hier is de volière nog zonder beplanting.

In de mega-volière van Jack en Carla Evers in het West-Brabantse Sprundel, 25 x 40 meter grondoppervlak, is met fijnmazig gaas een volièrre gemaakt voor kleinere vogelsoorten. Hier staan de steigers nog in de 'kleine' volièrre. In de buitenste ring om deze volièrre verblijven grotere vogelsoorten.

Zelf keurmeester worden (7)

Aantekeningen uit de lessen: De primaire onderdelen van een vogel moeten altijd in de bemerkingen op het keurbriefje worden betrokken. Dit zijn: formaat, model, houding en conditie; kleur en kleurregulariteit; kop-, vleugel-, staart- en lichaamstekening. Een bemerking kan beginnen met goed, prima of uitmuntend. De keurmeester kijkt om de vogel heen, hoe is de vogel aanwezig, en noteert alles wat hem of haar opvalt. Keuren = voelen. Fouten vinden bij vogels is geen probleem, maar een vogel hoort naar zijn aard en eigenschappen gekeurd te worden en te worden gewaardeerd op zijn kwaliteiten. Een papegaaiamadine heeft haarbevedering en kan nooit zo strak in de veren zitten als een Gouldamadine. De keurmeester gaat uit van 92 punten. Bij het zogeheten normaalrijtje (27, 9, 9, 17 en 27 = 89 punten) beginnen alle bemerkingen met goed. Vuile bevedering altijd straffen bij conditie. Conditie = gezondheid. Houding = de presentatie van de vogel (zitten op de stok en niet hangen). Het model moet overeenkomen met het formaat van de vogel (het type moet harmonieus zijn, de verschillende delen van de

vogel mogen niet storend op elkaar inwerken). Als wij een vogel van voren gezien onder de vleugels kunnen kijken, is deze te smal. Loodbekken en zilverbekken die een duidelijke, scherpe flanktekening missen, worden gestraft met 3 punten in de rubriek tekening. Een roze snavel is bij deze vogels écht heel fout. Een vogel in goede conditie, goed van formaat en model en strak in de veren, krijgt zondermeer 28 punten in de rubriek formaat, model, houding en conditie. In de nieuwe standaard van de zebra-vinken wordt meer gelet op tekening. Bevedering ontbreekt wanneer de keurmeester op het kale vel kan kijken, anders is er sprake van het missen van veertjes. Een keurmeester is bezig met de hobby van anderen, hij of zij is een leermeester voor de vogelliefhebber en het is zijn of haar verantwoording om voldoende kennis tot zich te nemen om te mogen keuren. Waar tekening hoort te zitten en er zit kleur, is een tekeningsfout. Waar kleur hoort te zitten en er zit tekening, is een kleurfout. Een rijstvogel moet vanaf de snavelpunt een ronde kop hebben. Een keurmeester moet vogels gehouden hebben om er iets van te kunnen vinden.

Louis van Kelckhoven

Bij de Gouldamadine, die geen knik in de nek mag hebben, kijken we allereerst naar de borst- en rugkleur. Die moet mooi egaal van kleur zijn. De borstkleur van de Gouldamadine wordt beoordeeld als tekening, we kijken naar de kleur en de strakheid van de afscheiding.

(Wordt vervolgd)

Veerproblemen bij grasparkieten.

Het is binnen de grasparkietenhobby gebruikelijk dat men aan lijnenteelt doet. Immers door gebruik te maken van deze kweekwijze met aansluitend een goede selectie, boek je in de breedte sneller vooruitgang binnen je stam vogels. Lijnenteelt bestaat uit koppelingen van neef x nicht, halfbroer x halfzus, grootouder x kleinkind om een paar mogelijkheden te noemen. Bijna alle kwekers propageren deze kweekwijze (heb ik ook gedaan). Toch leert de geschiedenis dat hier ook bezwaren aan kleven. Namelijk, dat ongewenste factoren, die je niet zomaar hebt uitgeroeid, zich in snel tempo binnen het gehele parkietenbestand verspreiden.

Een internationaal voorbeeld wil ik geven.

Wij kwekers hebben bijna allemaal vogels die uit de sterkste hokken van Europa komen, is het niet rechtstreeks, dan wel via, via. Die sterkste hokken doen veelal aan lijnenteelt. Wij kopen die vogels en doen vervolgens ook aan lijnenteelt. Het gevolg is dat bijna iedereen met vogels van dezelfde afstamming zit. Kwalitatief gezien is dat niet zo slecht maar de grote problemen van verminderde vruchtbaarheid en bijvoorbeeld de veerproblemen zien we nu op heel veel hokken verspreid over heel Europa terug. Om van deze problemen af te komen zullen we weer meer moeten gaan kruisen en strenger moeten te selecteren. De veerproblemen zijn een verhaal apart. We kennen vogels die van jongs af aan, één of

Een grijze man met problemen in de staartbevedering. Dit zorgt voor veel teleurstelling omdat deze staart nooit meer terug komt. Volgens afspraak mag zo'n vogel nooit meer dan 88 punten krijgen.

beide grote staartveren missen. We kennen vogels die na de eerste rui een of beide grote staartpennen blijvend missen en we kennen vogels die pas na de tweede rui beide grote staartpennen blijvend missen. Dan hebben we ook nog tussenvormen die alleen een draaistaart hebben en vogels die een aantal slagpennen blijvend gaan missen. De oorzaak kan een ziekte zijn maar het zou ook erfelijk kunnen zijn. Wat betreft ziektes, is een aantal jaren geleden in Engeland al uit onderzoek gebleken dat dertig procent van de staartlozen een bacteriële infectie had. De overige zeventig procent van de staartlozen (een grote meerderheid) zou veroorzaakt kunnen zijn door een virusziekte of door erfelijke factoren, wat nog niet onderzocht is (vanwege het kostenaspect). Zelf heb ik aan de hand van mijn kweekervaringen al aan kunnen tonen dat het niet dominant, niet recessief en niet geslachtsgebonden kan vererven. Wat dan wel? Hoor ik van een andere kweker; dat als je twee staartlozen van verschillende lijnen met elkaar kruist, dat er dan af en toe een normaal bevederde vogel uit komt. Dit terwijl mijn verwachting 100% staartloos zou moeten zijn. In eerste instantie dacht ik, dat hiermee het doorslaggevende bewijs geleverd was, dat de staartloze niet erfelijk is maar dat het een ziekte is. De gezonde jongen uit het staartloze koppel hebben blijkbaar weerstand opgebouwd. Maar nu ik er langer over nadenk zouden de bevederingproblemen ook een vorm van multifactoriële vererving kunnen zijn, dat wil zeggen een samenspel van twee of meerdere onbekende factoren die een bepaalde afwijking veroorzaken. In dit geval acht ik dat heel goed mogelijk.

Als ik het goed inschat, dan denk ik dat de terugloop binnen onze liefhebberij meerdere oorzaken heeft maar één van die oorzaken zouden weleens de bevederingproblemen bij grasparkieten kunnen zijn. Het is toch wat, als de vruchtbaarheid niet meer is zoals het vroeger was. Dan kweek je per jaar nog wel af en toe een vogel waar je trots op bent. Je wordt kampioen met 92 of 93 punten en daarna verliest deze vogel zijn staartpennen en vaak een deel van de slagpennen. Dit is mij al meerdere malen overkomen. Geen gewone rui nee, deze veren komen gewoon nooit meer terug. Dat is een zeer teleurstellende ervaring. Deze vogel, jouw beste die je al in theorie ingedeeld had voor de kweek, laat het ineens afweten. Ik gebruik deze vogel niet meer en breng hem naar de opkoper. Werd vroeger een vogel nog weleens behoorlijk oud en bleven ze tot vijf, zes jaar vruchtbaar. In dit geval moet je er al afstand van doen voordat je hem zo wie zo voor de kweek kunt gebruiken. Dit werkt dus zeer demotiverend. Hoe moet het nu verder? Ik denk dat als de

bevederingproblemen een ziekte zijn (en dat is voor dertig procent zeker het geval), dat we dan mogen hopen dat onze vogels er met de tijd genoeg weerstand tegen opbouwen. Zijn deze bevederingproblemen erfelijk, dan moeten we ze radicaal uitslecteren. Althans, dat is mijn opvatting en ik weet uit ervaring dat sommige liefhebbers hier anders mee om zullen gaan.

Zelf handteer ik een paar opvattingen die niet iedereen deelt.

Een dominante fout, zoals flecky head probeer ik te elimineren. Maar een positieve dominante factor heb ik graag in mijn bestand. Fysieke eigenschappen vererven over het algemeen echter recessief. Met recessief verervende eigenschappen zowel goede als slechte is het goed leven. Ze zorgen voor mooie uitdagingen in de kweek.

Tekst en foto's: Jan Bouwmeester.

Een cinnamon hemelblauwe man die zich goed presenteert. Een genot om naar te kijken. We zien een vogel met een prima stijl en houding. Een goede lengte boven de stok. Een mooie kop met een goede ooglijn en een prima hoogte. Het masker is van een goede diepte maar heeft wel verborgen vlekjes op het voorhoofd, jammer. Als we toch nog wat verbetering willen aanbrengen dan zou de nek nog iets voller moeten zijn. Wie goed naar de foto kijkt, ziet ook dat de linker vleugel een of twee slagpennen mist.

Van de speciaalclub Japanse meeuwen en overige Lochura's Volkleur Japanse Meeuwen

Onder deze titel willen wij een aantal Japanse Meeuwen aan u voorstellen. Onder volkleuren verstaan we vogels met een volledig aanwezige pigmentatie, dwz in alle veerveiden is in ieder geval 1 pigment op volle sterkte aanwezig.

Uiteraard valt daar in de eerste plaats de zwartbruine onder. Bij de zwartbruine vindt geen enkele mutatieve reductie van pigmenten plaats. Integendeel, door selectieve kweek wordt gepro-

beerd de concentratie zwart pigment (eumelanine) behoorlijk hoog te houden. De kleur dient dan ook diep zwartbruin te zijn. Zo zwart mogelijk in masker, vleugel- en staartpennen, en duidelijk herkenbaar donkerbruin op het rugdek. Roodbruin pigment (phaeomelanine) moet aanwezig zijn voor de noodzakelijke zwartbruine kleur, maar de concentratie mag niet al te hoog zijn. De totaal kleur wordt dan te bruin.

De tweede volkleur die we aan u voor willen stellen is de mokkabruine. De mokkafactor tast het zwarte pigment aan en zorgt ervoor dat dit als een wat lichter en meer bruinig pigment wordt afgezet in de bevedering.

Gecombineerd met een hoeveelheid roodbruin pigment, wat niet verandert, ontstaat een lichtere koudbruine vogel. De standaard vraagt een koudbruine kleur, en daarom mag er niet teveel roodbruin pigment aanwezig zijn bij de mokkabruine Japanse Meeuw. Dit wordt bereikt door te selecteren op vogels die dit roodbruine pigment slechts met mate bezitten.

De derde volkleur is de roodbruine Japanse Meeuw. Hier kan door de roodbruinfactor het zwarte pigment niet tot uiting komen. Het roodbruine pigment wordt totaal niet aangetast, en

blijkbaar bezit de Japanse Meeuw de mogelijkheid erg veel roodbruin pigment te gaan vormen als ander pigment wegvalt. De veren van een roodbruine zitten vol met pheaomelanine, in een veel hogere concentratie dan bij de zwartbruine. Hierdoor kan een roodbruine Japanse Meeuw geheel diep roodbruin van kleur worden. En zo wordt hij ook in de standaard beschreven.

De vierde en laatste volkleur Japanse Meeuw is de zwartgrijze. Door de grijsmutatie is de vogel niet in staat om roodbruin pigment te vormen. Het zwarte pigment blijft echter op volle sterkte aanwezig, en een zwartgrijze kan dan ook een diep zwarte kop hebben en dito vleugel- en staartpennen. De concentratie in het rugdek is lager en de kleur wordt hier dus grijs.

Naast een kleur hebben al deze kleurslagen natuurlijk ook tekening. Op de buik bevindt zich een zgn V-vormige tekening. In iedere buikveer bevindt zich een dubbele V. De buitenste rand van de veer is gepigmenteerd (zwartbruin), daarbinnen bevindt zich een ongepigmenteerde (witte) band, daarbinnen weer een zwartbruine band, en vervolgens een witte kern. Als deze banden onderling even breed zijn en scherp afgelijnd ontstaat er een mooie regelmatige buiktekening. Helaas is deze tekening lang niet bij alle vogels even regelmatig en even scherp. Veel vogels hebben een aardige tekening, maar slechts weinig vogels bezitten een nagenoeg ideale tekening. Per kleurslag verschilt dit ook nogal. Bij zwartbruin en zwartgrijs is een ideale buiktekening makkelijker te bereiken dan bij een mokkabruine. Bij roodbruin wordt dit ronduit moeilijk. Als het goed is wordt bij de keuring met deze moeilijkheidsgraad rekening gehouden.

Naast buiktekening dient er ook een rugbestreping aanwezig te zijn. Deze wordt gevormd door min of meer kleurloze schachten van de rugdekveren. Een beetje roodbruin pigment zorgt ervoor dat bij de zwartbruine deze streepjes min of meer creme-ig zijn. Bij zwartgrijs ontbreekt het pheaomelanine en daardoor zijn de streepjes helderder en dus duidelijker. Bij roodbruin is een streepstekening lastiger te verwezenlijken. Roodbruin wordt zoals eerder aangegeven geselecteerd op veel roodbruin pigment, en dat zorgt ervoor dat de streepjes vrij diep creme worden waardoor zij meer opgaan in de roodbruine totaal kleur. Verder valt onder tekening ook de afscheiding van de borst met de buik. Deze dient strak en scherp te zijn. Regelmatig laten de onderste borstveren al enigszins tekering zien, waardoor de overgang van de borstkleur naar de buiktekening niet strak is. We spreken dan van een geloverde borstafschiding. Dit is een euvel wat bij de roodbruine vaker voorkomt dan bij de andere volkleuren.

Bij alle volkleuren staat egaliteit hoog in het vaandel. Voorzover er kleurverschil in verschillende kleurvelden is moet dit zo geleidelijk mogelijk in elkaar overvloeien.

Bij zwartbruin en zwartgrijs moet de zwarte kopkleur dus geleidelijk overvloeien in het zwartbruin resp. zwartgrijze rugdek. Mokka bruin bezit een lichter masker en kan daardoor meer egaliteit tonen dan vorige twee kleuren. Bij mokkabruin komen echter als fout lichte vleugelpennen weer regelmatig voor.

Japanse Meeuwen: het lijken eenvoudige vogeltjes, maar om een topvogel op de TT te brengen is eigenlijk net zo moeilijk als bij alle andere vogels.

tekst: TC-JMC
foto's: Pieter van den Hooven

Door Ger Essenberg

foto: Pieter Zwinkels

Roodvoorhoofdkakariki

Van de thans nog in vijf soorten en in totaal elf rassen voorkomende kakariki's, worden er sinds jaar en dag maar twee soorten door de vogelliefhebbers gehouden en in ruime mate gefokt. De roodvoorhoofd en zoals we zien op deze kalender, een mutant van de roodvoorhoofd de gele zwartoog, wat meer dan de geelvoorhoofd. In beide gevallen gaat het om de nominaalvorm te weten: roodvoorhoofdkakariki - *Cyanoramphus novaeseelandiae* en de geelvoorhoofdkakariki - *Cyanoramphus auriceps*.

Het woord Kakariki is door de oorspronkelijke bewoners van Nieuw-Zeeland, waar de soorten voorkomen, aan de vogels gegeven en is vermoedelijk afgeleid van de door de vogels gebezigde alarmploep 'ki-ki-ki-ki'; een onomatopee derhalve.

Ze komen, zoals al gesteld, voor op Nieuw-Zeeland en op daaromheen liggende eilanden. De roodvoorhoofdkakariki is met de Antipodes kakariki - *C. unicolor*, de meest zuidelijkst voorkomende parkiet.

De vogels broeden in boomholten, de geelvoorhoofd bij voorkeur in beuken. In die gebieden waar zich weinig of soms zelfs geen bomen bevinden, broeden ze tussen en ondergraspollen op de grond. Een legsel bestaat uit 5 tot 7 soms wel tot 9 witte eieren waarop ongeveer 20 - 21 dagen door de pop wordt gebroed. De man voert de pop waarbij hij zelf niet de nestholte ingaat. Later, als er jongen zijn doet hij dat wel en voert hij mee. Op een leeftijd van ongeveer 5 weken, verlaten de jonge vogels het nest om daarin niet meer terug te keren.

Een duidelijk verschil tussen man en pop is niet aanwezig, ze zijn in kleur gelijk. Wel is er enig verschil in grootte, de poppen zijn over het algemeen wat kleiner dan de man welke laatste bovendien een wat zwaardere kop en snavel heeft. Bij de roodvoorhoofd kan de pop wat minder rood achter het oog hebben, de man heeft geen vleugelstreep en de pop meestal wel. Jonge roodvoorhoofden hebben meestal nog wat minder rood dan de oudervogels op het voorhoofd, hebben ook een wat kortere staart en de snavel is nog niet zo blauwgrijs. De geelvoorhoofden hebben een rode voorhoofdsband maar het rood loopt niet door tot achter het oog. Ook bij deze soort zijn de mannelijke exemplaren wat groter terwijl hun rode en gele kleuren sprekender zijn. Jonge geelvoorhoofden zijn wat kleiner met nog wat valere kleuren. Overigens zijn de geelvoorhoofdkakariki's kleiner dan de roodvoorhoofden, ongeveer 28 cm tegen 25 cm.

Er is in het verleden, en mogelijk door de Nieuw-Zeelandse boeren nog wel, flink op ze gejaagd want het is waar, optredend in grote zwermen kunnen ze flinke schade aanrichten aan de gewassen en in de boomgaarden. Hun voedsel bestaat uit zaden en vruchten van verschillende planten, struiken en bomen. Bovendien nemen ze ook bloesems op evenals bladeren van diverse planten, kortom bladgroen. Men zegt dat de geelkoppen ook wat insecten en larven verorberen. In 1840 ontdekte Diefenbach grote aantallen kakariki's op het eiland Chatham, waar hij zag dat deze vogels kort daarvoor door de boeren gepote aardappelen rigoureuze omhoog woelden en een ware ravage aanrichtten. Dat in de grond woeien is alle kakariki's eigen, gelijk kippen krabben ze met één poot vaak en langdurig in de grond.

Zoals inmiddels bekend mag worden geacht, zijn zowel de roodvoorhoofd- als de geelvoorhoofd kakariki's uitermate fijne voliërevogels, gezellig en verdraagzaam. Vergist u echter niet, ze dienen wel per paar apart in een vluchtje te worden gehuisvest, wil men tenminste op safe spelen ook waar het broedresultaat betreft. De lengte van een dergelijk vluchtje is 3-4 meter, de breedte minimaal 0,75 meter. Als broedgelegenheid geven we de vogels de beschikking over houten nestkasten welke een bodemoppervlak hebben van ongeveer 25 x 25 cm, 30 cm hoog zijn en een invlieggat met een middellijn van 6 tot 7 cm.

Als voedsel verstrekken we ze een goede zaadmengeling voor grasparkieten, wat gekiemd zaad, groen en wat fruit. Eivoer, scherpe maagkiezel en grit. Omdat de vogels veel op de grond vertoeven is het aan te raden ze twee keer per een wormkuur te geven. Trouwens, kakariki's zijn wat voeding en nestgelegenheid betreft niet de moeilijkste. De jonge vogels moeten worden geringd met ringen van 4,5 mm. Kakariki's baden graag, een ruime badschotel met dagelijks vers en fris badwater is wel vereist.

Per jaar kunnen meerdere legsels worden grootgebracht, het hangt er allemaal van af hoe vroeg ze in zo'n jaar broedrijp zijn. Het komt echter ook voor dat ze eens een jaartje overslaan en geen enkele poging tot voortplanting ondernemen. Het is het eigen instinct waaraan de vogels gevolg geven en daar kunnen we zelf weinig aan doen.

Splendidparkiet

In de nestopening zien we het mannetje, vermeld moet worden dat de onderzijde van de vogel geel is met een scharlaken borstvlak. Bij het popje is de onderzijde geel, de borst heeft een olijfgroene glans. De rug is over het algemeen donkerder dan bij het mannetje. De zijkanen van de kop van het popje zijn echter beduidend minder blauw. De splendidparkiet is afkomstig uit de drogere woestijngebieden van Australië. Hij komt dan ook voornamelijk voor in het westelijk deel van Nieuw Zuid Wales, de noordelijke delen van Zuid Australië en het binnenland van West Australië.

Deze parkiet is jarenlang zeer zeldzaam geweest in Australië. Hij werd zelfs enige tijd als uitgestorven beschouwd totdat in de dertiger jaren weer een paar exemplaren werden waargenomen in Australië. Inmiddels wordt de splendidparkiet al jaren in een betrekkelijk groot aantal gefokt.

Het houden van splendidparkieten kan nog weleens problemen geven in ons land. Zoals al eerder beschreven zijn ze afkomstig uit de drogere woestijngebieden van Australië. Het natte en koude klimaat is dus niet ideaal voor ze. De voliëre zal hier op aangepast moeten worden. Concreet betekent dit dat de voliëre voorzien moet zijn van een goed afgesloten en droog nachterverblijf, waarin ze de nacht kunnen doorbrengen of bij slecht weer in kunnen verblijven. Het is aan te raden om de buitenvoliëre in zijn geheel te voorzien van een dak en in ieder geval één van de zijkanen van de voliëre dicht te maken. De ervaringen zijn dat de vogels niet altijd het nachthok opzoeken maar de nacht ook dikwijls door brengen in de buitenvoliëre. Ingeval het 's nachts gaat regenen, zullen er ongetwijfeld slachtoffers vallen.

foto: Pieter Onderdelinden

DE ROODKEEL ARATINGA

De roodkeel aratinga behoort volgens sommige tot de groene aratinga's (ho-lochlora) volgens andere is het een soort op zich. De Latijnse soortnaam voor deze is rubritorquis. Sommige noemen deze soort ook de Guatemala parkiet. Deze soort leeft in de natuur in de regio oost Guatemala, El Salvador, Honduras en het noorden van Nicaragua. Daar vertoef hij daar op de wat hoger gelegen streken, zolang het maar de drogere plaatsen zijn. Ook om en rond plantages zal je deze tegenkomen. In de jaren zeventig van de vorige eeuw is deze kromsnavel veelvuldig geïmporteerd, niet zoals andere soorten, maar men had niet echt moeite om deze te vinden. Toch vind je ze nu bijna niet meer. Slechts enkele kwekers bezitten ze nog, maar daar zijn er wel enkele bijgekomen de laatste jaren. Na de recente importstop zijn er toch wel wat liefhebbers op deze soort gevlogen. Dat heeft als resultaat dat de prijs een flink stuk gestegen is. Dat mag, maar als je dan ondervindt dat er zogezegde liefhebbers bij zijn die de vogel alleen maar hebben aangeschaft om hem nadien door te verkopen dan is de liefhebberij ver te zoeken. Maar dit is niet alleen bij deze soort het geval. Gelukkig zijn er nog andere mensen die de liefhebberij nog wel hoog in hun vaandel dragen.

Ik ben al op het einde van vorig eeuw aan mijn roodkelen geraakt. Op een late zomeravond kreeg ik een telefoontje vanuit Nederland met de vraag of ik soms interesse had in roodkeel aratinga's. De prijs was betaalbaar en dus werd er vrij snel een afhaaldatum af gesproken. Bij het ophalen bleek dat de vogels geen geslachtsbepaling ondergaan waren. Toch wel een domper. Ik had toch een rit achter de rug van een kleine drie uur. De eigenaar verklaarde

en trachtte mij te overtuigen dat het weldegelijk 2 koppels waren. Ik geloofde hem dan maar op zijn woord en nam de vogels mee huiswaarts. Twee vogels hadden een open ring aan en twee waren niet gerings. Uiterlijk was er weinig verschil te merken tussen deze vogels.

Op die weinige verschillen had ik voor mij zelf ook uitgemaakt dat het wel degelijk twee koppels waren.

Thuis gekomen werden de vogels eerst ondergebracht in een volière van een drietal meter diep en een anderhalve meter breed.

Deze volière stond binnen. Ik durfde de vogels niet echt buiten zetten omdat ze bij de vorige eigenaar in kweekbakken zaten in een verwarmde ruimte. De vogels hadden bij de vorige eigenaar niet gekweekt en daarom wou ik ze in een echte volière zetten.

Om toch zeker te zijn dat het koppels waren, hebben ze alle vier een endoscopie ondergaan.

Het resultaat was vrij ontrichterend: 3 mannen en een pop. Maar dat niet alleen.

Van twee van de drie mannen bleek dat zij niet meer in staat zouden zijn om voor nageslacht te zorgen. In de winter die daarop volgde verspeelde ik twee vogels. Van de andere twee waren de ringen verdwenen. Ik had schrik dat ik blijven zitten was met zo een onvruchtbare man en misschien nog een gezonde man. Toch zijn de vogels nog een drietal jaar in dezelfde volière gebleven.

In het late voorjaar van 2006 was ik het eigenlijk beu en werden de roodkelen ondergebracht in een volière buiten. Deze is 2.20 lang en een 90 cm breed. Er werden twee nestblokken opgehangen, nestblokken die worden gebruikt voor de valkparkiet, roodrug, dus nestblok-

ken voor de tussensoorten bij de Australische parkieten. Juist voor ze in het nieuwe verblijf werden ondergebracht, werden nog enkele veertjes getrokken om nogmaals het geslacht te bepalen.

En dan het onverwachte: de dag dat het resultaat in de bus viel van de geslachtsbepaling, vond ik het eerste ei in de bus. Gelukkig bleek ik nog een koppel over te houden. In totaal werden er vier eieren gelegd, waarvan bij controle drie bevrucht te zijn. Na de broedperiode van 24 dagen (gerekend vanaf het tweede ei) werd het eerste jong geboren. In totaal zijn het er drie geworden. Het derde ei bleek onbevrucht te zijn.

Nu was het afwachten of de jongen goed gevoerd zouden worden. En dat bleek geen probleem te zijn en de ouders hebben het volledig zelf verder gered.

Net zoals bij de andere Zuid Amerikaanse parkieten, werden ook bij de roodkelen de jongen bijna naakt geboren. Na enkele dagen werd het dons wel dikker, maar je kunt het niet vergelijken met dit van de Australische parkieten, eerder met dit van de halsbandparkieten.

Het duurt vrij lang vooraleer de eerste veren zich tonen, en je de groene kleur ziet. Wanneer echter de eerste veertjes te voorschijn komen gaat het wel snel. Toch verbleef het oudste jong 55 dagen in het nest, het tweede 59 dagen en het jongste terug 55 dagen. Ze werden dan nog een volledige maand gevoerd door de ouders. De omschakeling gebeurde toch vrij bruusk vond ik. Omdat het in de verloopperiode was dat de jongen uitvlogen, kon ik ze vrij goed observeren en zo zag ik dat de ene dag de jongen nog werden gevoerd door beide ouders en dat de dag daarop ze eerder een tik kregen en ze zelf zaden moesten opnemen.

De ringmaat die de jongen aankregen is 6 mm. Dit was natuurlijk nog een punt waarop je schrik hebt dat de ouders de jongen zullen laten liggen, of gaan verminken. Gelukkig is ook dat uit gebleven.

In november zijn de jongen weggehaald bij de ouders. Ze sliepen toen al in het tweede nestblok dat hing in de volière, dus niet meer bij de ouders. Ze zijn in dezelfde volière gezet waar zonparkieten, goudcaps en perlata's al rondvlogen. Ik heb dit gedaan vanwege het plaats gebrek dat ik opdat moment had. In 2007 werd er wel aanstalten gemaakt vrij vroeg in de lente, maar tot een broedsel is het niet gekomen.

In 2008 werd er eerst niet teveel aanstalten gemaakt. Net zoals in 2007 leek het. En dan toch, eigenlijk in de warmste periode van einde mei werden drie eieren gelegd. Alle drie bevrucht.

Het eerste jong werd 17 juni geboren (exact na 24 dagen broeden gerekend vanaf het 2 de ei). En je zou verwachten dat ook het tweede jong geboren zou worden diezelfde dag of de dag erna, maar nee. Het tweede jong werd geboren na de tweede dag en nog twee dagen daarna het derde. Je kunt dus discussiëren over de broedtijd.

De jongen groeiden ook nu weer voorspoedig. Alleen namen ze nu hun tijd om het nestblok te verlaten. Het leek wel of de oudste wachtte op de jongste om het nestblok te verlaten. Dat gebeurde na de 65 dag, dat het eerste jong geboren werd.

Mijn roodkeel aratinga's krijgen een eigen samengestelde zaadmengeling die vrij veel plat witzaad bevat en een beperkte hoeveelheid zonnepilten. Tijdens het voorjaar, of wanneer ze in broedconditie komen of niet, wordt eivoer zeer goed opgenomen. Dit eivoer is nog steeds een mengeling van een vet eivoer en een droog eivoer. Daar worden steeds groenten en fruit bijgevoegd. In hoeveelheid is dit ongeveer 20 tot 30% van het zachtvoer. Extra vitamines geef ik niet. Maar om het eiwit op te vangen, geef ik insectenvoer bij.

De jongen roodkelen krijgen na ongeveer 18 maanden hun rode keelvlak. De staart is na de

tweede jeugdruil op lengte. Verder is ook na de eerste grote rui de groene lichaamskleur zoals deze van de ouders. Daarvoor is minder fel groen en laat ze soms een bruine waas zien. Buiten het kweekseizoen zijn deze aratinga's niet agressief tegenover andere Zuid Amerikaanse parkieten.

Alle jongen zijn nog steeds aanwezig. Ik zou graag een tweede koppel willen bij zetten en hoopte ofwel te kunnen ruilen ofwel een koppel te kunnen bijkopen. Dit lijkt makkelijk, ondanks het kleine aanbod dat er is. Men blijkt liever de vogels te willen kopen om ze nadien verder te kunnen verkopen. Ik heb daar niks op tegen op zich, maar daar ben ik niet mee geholpen.

Intussen heb ik dank zij enkele vrienden

contacten kunnen leggen met andere kwekers van deze soort. En die zijn er echt niet teveel. Ik heb 2 vogels kunnen aanschaffen en een liefhebster wil ruilen zodat we elk toch weer verder kunnen. Niettemin gaat onze zoektocht verder.

Wij kunnen wel onder elkaar ruilen, maar dan nog creëren we een familieband en zolang we kunnen moeten we vermijden dat we ergens de familieband te kort maken. Mochten er liefhebbers zijn die met deze soort kweken en eventueel ook bereid zijn om de jonge vogels verder onverwant te maken, dan hoor ik het graag: jozef.kenis2@pandora.be.

Tekst en foto's: Jef Kenis

Tekst en foto's: Jef Kenis

shop.nbv.nl

Nieuwe webshop NBvV

Alle spullen die u bij het bondsbureau aan kunt schaffen zijn nu (netjes op onderwerp geordend) te vinden en te bestellen in onze nieuwe **WEBSHOP**. U kunt deze vinden via de link op onze homepage (www.nbv.nl). De snelste manier om uw spullen te bestellen en in huis te halen!

Twenty-eightparkiet man voor hutje bij 'Pump Hill'

Een rondreis door West- Australië – Deel 1: de twenty-eightparkiet

Van 20-10-2008 tot 08-11-2009 heb ik samen met een bevriende vogelliefhebber een rondreis gemaakt door West Australië. Tijdens onze rondreis hebben we vele vogelsoorten mogen bewonderen. Eén van deze soorten was de twenty-eightparkiet, die ik in dit artikel graag aan u voorstel.

Inleiding

De twenty-eightparkiet behoort tot het geslacht *Barnardius*. Tot dit geslacht behoren ook de Barnardparkiet, de Concluryparkiet en de Port Lincolnparkiet. De vogels van het geslacht *Barnardius* zijn overwegend groen van kleur, hebben geen rugtekening en bezitten allen een lange trapsgewijze staart. Een specifiek kenmerk voor de vogels binnen dit geslacht is de aanwezigheid van een gele nekband. De twenty-eightparkiet of *barnardius zonarius semitorquatus* zoals zijn wetenschappelijke naam luidt is een ondersoort van de Port Lincolnparkiet en werd voor het eerst in 1830 als *psittacus semitorquatus* beschreven door Quoy en Gaimard. M. De celle de Sprimont in Neffe-lez-Dinant uit België was in 1881 de eerste kweker die jongen van deze soort op stok wist te krijgen. De nominaatvorm, de Port Lincolnparkiet, ontleent zijn wetenschappelijke naam, *barnardius zonarius* aan de bekende ornitholoog Edward Barnard en aan het Latijnse woord *zonarius* wat gebandeerd betekent. De Port Lincolnparkiet is voor het eerst beschreven door Shaw en Nodder in de 'Naturalist Miscellany' in 1805 als *psittacus zonarius*. In 1891 kreeg de Port Lincolnparkiet zijn huidige naam *barnardius zonarius* van T. Savadori. Het eerste kweekresultaten in gevangenschap werden in 1879 door de heer Kohler uit Weissenfels, Duitsland behaald. In België lukte dat in 1881 bij M. De celle de Sprimont.

De twenty-eightparkiet in West - Australië

Al op de eerste dag van mijn verblijf in West - Australië maakte ik kennis met de twenty-eightparkiet. We reden toen vanaf het vliegveld in Perth naar ons logeeradres in Gidgegannup aan de Inthanoona road.

Twenty-eightparkiet pop op paaltje bij 'Pump Hill'

De opwinding bij mij was groot toen ik zomaar ineens een twenty-eight voor de auto langs zag vliegen. Bij het oprijden van de oprit van ons logeeraadres, het was toen 12.15 uur Nederlandse tijd, zag ik opnieuw een twenty-eightparkiet zitten.

Al op de 2e dag volgde opnieuw een ontmoeting met twenty-eightparkieten. Dit gebeurde toen we naar het bezoekerscentrum van Perth Hills National Park reden om informatie te halen over de verschillende parken rond Perth. Bij dit bezoekerscentrum is het Mundaring National Park gelegen. In dit park was ik in de gelegenheid om prachtige opnames te maken van twenty-eightparkieten. De vogels scharrelden hier wat rond, op zoek naar voedsel op de grond. Ze lieten zich vrij gemakkelijk benaderen waardoor ze uitstekend te filmen en te fotograferen waren. Wat opviel was dat niet alle vogels raszuiver waren maar duidelijke kenmerken lieten zien van de Port Lincolnparkiet. Er zaten namelijk exemplaren bij met duidelijke gele veervelden op de onderbuik. In het vervolg van onze reis zouden we nog vele niet raszuivere exemplaren zien. Omdat er mogelijk onder de lezers liefhebbers zijn die niet zo bekend zijn met de Port Lincolnparkiet en de twenty-eightparkiet lijkt het me gewenst hieronder eerst eens de uiterlijke kenmerken en de verschillen tussen beide ondersoorten weer te geven.

Port Lincoln parkiet (*Barnardius zonarius zonarius*)

Uiterlijke kenmerken:

Man en pop lijken op elkaar. De Port Lincoln parkiet is overwegend groen van kleur. De kop is matzwart, de wangen en de hals zijn blauw gekleurd. Dit blauw loopt door tot onder de snavel. Op de scheiding van mantel en nek bevindt zich een gele band. De rug is donkergroen gekleurd en de stuit blauwgroen. De borst is donkergroen, de buik geel en de onderbuik lichtgroen. De kleur van de bovenste vleugeldekveren is groen. De vleugelbocht en de vleugelranden zijn blauw van kleur. De bovenstaartdekveren zijn donker groenachtig blauw en de staart is aan de onderzijde blauw. De snavel is hoornkleurig, de ogen donkerbruin, de poten grijs en de nagels zwart. De vogel is 38 cm. groot. Binnen de soort komen veel kleurvariaties voor.

Geslachtsonderscheid Port Lincolnparkiet

In het algemeen is de pop kleiner dan de man. Verder is de zwarte kopkleur van de man duidelijk intensiever van kleur dan die van de pop. Dit laatste is ook zeker het geval bij het stel dat ik bezit. Toch is het kleurverschil tussen beide seksen het beste te zien als je beide vogels naast elkaar kunt vergelijken. Een andere manier om de seksen te onderscheiden is de grootte van de kop en de snavel. De snavel is bij de man aan de basis vaak duidelijk breder en groter. Ook is de kop van de man meestal groter als die van de pop.

Twenty-eight parkiet (*Barnardius zonarius semitorquatus*)

Uiterlijke kenmerken:

Man en pop lijken veel op elkaar. Toch is de pop meestal iets fletser van kleur dan de man. Dit is echter het beste waar te nemen in een vergelijking tussen man en pop. De pop heeft weinig of geen rood op het voorhoofd. Poppen zijn vaak ook iets kleiner dan de mannen. Verder is de snavel van de man breder en groter. Ook de kop van de man is meestal groter als die van de pop.

Uiterlijk lijken twenty-eightparkieten veel op Port Lincolnparkieten, er zijn echter een paar duidelijke verschillen.

Verschillen twenty-eightparkiet en Port Lincolnparkiet

- De groene kleur van de twenty-eightparkiet is in het algemeen wat donkerder dan die van de Port Lincolnparkiet;
- De buik van de twenty-eightparkiet is groen in plaats van geel zoals bij de Port Lincolnparkiet. Dit groen is echter wel iets lichter van tint dan op de borst;
- De zwarte kop van de twenty-eightparkiet bezit een rode voorhoofdsband. Deze rode voorhoofdsband ontbreekt bij de Port Lincolnparkiet;
- De twenty-eightparkiet is enkele centimeters groter dan de Port Lincolnparkiet.

Op onderstaande foto's zijn bovenstaande verschillen goed waarneembaar.

Port Lincolnparkiet – pop

Twenty-eightparkiet – man

De twenty-eightparkiet in West – Australië, vervolg

De 3e dag trokken we richting het noorden en verlieten we het verspreidingsgebied van de twenty-eightparkiet. Na 14 dagen rondreizen kwamen we weer in het verspreidingsgebied van de twenty-eightparkiet, in dit geval in Pemberton. Een plaatsje op ongeveer 240 km. afstand van Albany.

Op ons logeeraadres, genaamd 'Pump Hill' werden we geconfronteerd met heel veel verschillende soorten vogels waaronder ook de twenty-eightparkiet. De vogels waren hier prima te benaderen en we konden vele mooie foto's van ze maken. Ook hier waren echter weer vele 'bastaarden' te bewonderen. Ik vond en vind dit heel erg bijzonder omdat je in het centrum van het verspreidingsgebied toch eigenlijk geen bastaarden verwacht? Je verwacht dit veel meer in een overgangsgebied.

Twenty-eightparkiet – niet raszuiver – Gele veervelden op buik

Twenty-eightparkiet – niet raszuiver – Gele veervelden op buik

Foeragerende twenty-eightparkiet in Mundaring National Park

De volgende dag brachten we een bezoek aan 'Gloucester tree'. Een park met een grote eucalyptusboom waarin je via spijlen, die er vroeger in aangebracht waren, naar boven kon klimmen. Vroeger deed de boom dienst als uitkijkpost. De mensen konden dan zien of er ergens brand was en zonodig alarm slaan. Onze interesse ging echter uit naar de vogels in het park. Op de parkeerplaats aangekomen zagen we twenty-eights en Stanleyrosella's in een boom zitten. We hadden wat vogelzaad meegenomen en strooiden hiervan wat op onze handen. In een mum van tijd hadden we Stanleyrosella's, twenty-eights en duiven op handen en hoofd zitten. Een prachtig gezicht. Na bezichtiging van de boom hebben we nog wat rond gewandeld in het park, echter geen vogel(s) meer gezien. Tegen de middag reden we weer terug naar 'Pump Hill'.

In de literatuur wordt aangegeven dat twenty-eightparkieten vooral in beboste gebieden voorkomen. Ik wil hier aantekenen dat het vooral de bosranden en de open gebieden in bossen zijn waar wij de vogels hebben waargenomen. Nooit heb ik een twenty-eightparkiet waargenomen in dicht beboste gebieden. Hun voedsel, zo heb ik gemerkt, zoeken ze veelal op de grond. Vaak zag ik ze de worteltjes en de zaden van grassen en onkruiden eten. Maar ook zag ik ze regelmatig de zaden en vruchten van verschillende struiken en bomen nuttigen.

*Tekst en foto's: A. van Kooten
Literatuur: Papegaaien en parkieten – Adri van Kooten*

Website: www.vogelproblemen.nl

Twenty-eightparkieten en Stanleyrosella's bij 'Gloucester tree'

Zaterdag 22 AUGUSTUS 2009

houden wij in de markthal te BARNEVELD onze regelmatige grote

"VOGELMARKT"

Met uitzondering van duiven en fazantachtige vogels kunnen alle soorten vogels worden ingebracht.

De markt is geopend van 9.00 tot 13.00 uur. Entree € 2,50

Organisatie: Davelaar Vogel- en Diervoeders

en Vogelvereniging "KWEKLUST" Inf. (0342) 47 2082

Indien nodig is de "HAL" verwarmd.

De volgende markt is op 21 november 2009

Volière van de maand

Beste redactie,

Hierbij een inzending voor de volière van de maand in Onze Vogels.

We hebben een kamervolière gemaakt die er in de woonkamer uit moest zien als een meubel. En van binnen als biotoop dat de werkelijkheid benadert - en er liefst ook voor het oog aantrekkelijk uitzag. Het was wat maandjes werk, maar hij staat er toch maar mooi. Inclusief een achterwand waarin 6 uitneembare holennesten zitten, afgewerkt met een goed hechtende cementlaag in terra tinten. Lichtbak, spots, dimmers en tijdklok zorgen voor mooie belichting. Op het moment wordt hij bewoond door een kolonie goudbukjes met meerdere broedende paartjes. Werkelijk waar een juweeltje!

Fam. Van der Wiel, Dordrecht

Beste Sportvrienden,

Mijn naam is Guido Ariessen en woon in Spijk Gelderland. Ben al van jongs af aan opgegroeid met vogels en er op een positieve manier mee besmet, van opa op vader en toen op mij. Mijn interesse lag en ligt nog steeds bij parkieten en heb altijd Engelse gasparkieten gekweekt, ik heb vroeger ook al als jeugd lid aan tentoonstellingen meegedaan een aan Nederlandse kampioenschappen met veel ondersteuning van mijn ouders. Nu ik inmiddels 30 ben en sinds twee jaar een eigen huis heb kon het natuurlijk niet lang meer duren voordat de volière er zou komen. Ik ben samen met mijn vader begonnen in februari 2008 en we waren klaar in april 2008. De volière is 10,20meter lang en 3,10meter breed waarvan 4 rennen van ongeveer 1meter en 1 grote van ongeveer 6meter en het is het pronkstuk van de tuin geworden. Inmiddels hebben er al vele vogels waaronder pennanters, rosella's en natuurlijk de Engelse gasparkieten hun onderdak gevonden. Heb dit stukje geschreven om U een indruk van mijn prachtige volière te geven en als dank voor de hulp van mijn vader Theo Ariessen.

Met vriendelijke sport groeten,
Guido Ariessen

Taurus Diagnostik
in der IIT GmbH
Universitätsstraße 25
D-33615 Bielefeld
telefoon 0049 521 1065484
fax 0049 521 1065654
info@taurus-diagnostik.de
taurus-diagnostik.de

Geslachtsbepaling door DNA uit veren

Wij spreken Nederlands

1-3 analyses:	per €14,99
4-10 analyses:	per €13,99
11-20 analyses:	per €12,99
21-40 analyses:	per €11,99
af 41 analyses:	per €10,99

DNA-test
APV + PBFD: € 28,00
+ Chlamydia: € 46,00
alle prijzen zijn inclusief BTW

AFCON KUNSTSTOF - GAAS

Een ijzersterk product, weer- en windbestendig. Vogels kunnen niet beschadigen. Ideaal voor volières
Dik. mazen 4x4 - 13x13 - 14x15 - 25x16 mm Werkbreedte 2 of 4 meter. Zwart-transparant

13x13	13x13	13x13
vanaf 200 m ² of meer	vanaf 25 m ² tot 200 m ²	vanaf 1 m ² tot 25 m ²
Slechts € 1,00 per m²	Slechts € 1,30 per m²	Slechts € 1,40 per m²

Goedkoop te verzenden binnen 24-48 uur

Telefonisch bereikbaar van 8.00 tot 23.00 uur: 06-53 48 69 32

Van 22.00 tot 23.00 uur Tel.: (0591) 61 26 07 Fax: (0591) 64 93 66

Verkoopadres: Scharisstraat 50 7825 TA Emmen Internet: www.afcon.nl

Pascal Hemel Volièrebouw

De specialist in gespecialiseerde raafraafklijvers

Volières
Volière onderdelen
Geïsoleerde nachtverblijven
Dubbele kweekboxen
Broedmachines / Ziekenskooien
Luchtreinigers

Openingsdagen
Ma t/m vr 09.00 tot 17.00 uur
Zat van 10.00 tot 17.00 uur
Woensdag gesloten

Slaghekkenweg 1b
7497 NA Bentelo
Tel: 0547-292806
Fax: 0547-271541
E-mail: pascal.hemel@telnet.nl
www.pascalhemelvolierebouw.nl
www.vogelhandelhemel.nl
www.g-onl

G&O Kunststofkooien

Vogels in Thailand deel 2

Wij blijven nog maar even in Pattaya omdat we hier de meeste vogels hebben kunnen fotograferen. Hiernaast een afb. van een getimmerte van een Thaise vogelliefhebber, in de linker een kraagspreeuw in de rechter een

herdermania, de laatste zeer schuw. Vogels in Thailand zijn echter meestal gehuisvest in open bamboe zangkooi. En het is dan niet duidelijk of deze eigenaren nu handelaar zijn of liefhebbers omdat er soms hele reeksen hangen. Gesproken heb ik er namelijk geen. Zij hielden hierin zebra duiven, Chinese tortels, diverse soorten spreeuwen, baardvogels en een witoor timaliagaai. Dat ze het niet zo nauw

nemen met de natuurbescherming toont wel dit mistnet. Er hingen op dat moment geen vogels in, en controle was niet aanwezig. Na de ochtendschemering met enige zeenevel zal dit wel anders zijn. Ook een van deze mooie Indische kievitenvogels broedde hier vlak bij. De Thai die hier op staat was nieuwsgierig wat ik wel niet allemaal aan het doen was, de conversatie zeer vriendelijk maar onverstaanbaar. Hij is hier net als ik, vervelende grasklitten die met honderden aan je kleven van onze kleding te verwijderen. Hij sloeg ze er met een stokje van af. Nee, hij is niet de eigenaar van het mistnet.

Op het tempelcomplex Wat Pra Yai daar niet ver vandaan stond ik weer eens naar een aantal bladerbollen te kijken, die hier in veel bomen hangen. Het had mij zeer nieuwsgierig gemaakt naar de bewoners van deze, en neem ik aan dat het vogelnestjes zijn. Omdat deze boom bladloos is, en de bladeren van het nest dood, denk ik dat de bewoners wel vertrokken zijn. Er hing er een zo laag, dat ik er nu met een stok wel een kan afslaan. Nu dat heb ik geweten, in een mum van tijd stroomde de rode mieren uit de opening over mijn benen, en die beten nog gretig ook. Ik kan mij daar wel iets bij voorstellen dat ze niet blij waren dat hun huis werd verplaatst.

Een paar uur daarvoor was ik ook al het liefje van kleine zwarte mieren. Ik kon namelijk de weg naar dit tempelcomplex niet goed vinden omdat de weg in renovatie is. Omdat deze op een gegeven moment zowel links als rechts naar beneden ging, wist ik niet meer wat te doen, denk, ik neem de kortste route, recht naar boven de berg op. Langs steun gevende lianen naar boven klimmend, bleek dat ik profielame schoenen droeg, gevolg een voortdurend glijden en terug schuiven. Eindelijk boven, hoewel het maar om een stukje van ca. 12 meter ging, en regelmatig steun zoekend bij een laan, struweel, tak of stam, had ik mij ondertussen vastgegrepen in een dikke verkeersstroom zwarte mieren. Dus ook deze moesten mij hebben. Ik mag zeggen, ik heb er geen blijvende schade of bulten door opgelopen. Alleen de allerlaatste "rode", die hield hardnekkig vol.

Daar kon ik namelijk niet bij, omdat deze midden op mijn rug zat, onder mijn bezwete shirt.

Met de hulp van een taxichauffeur heb ik hem laten verwijderen. Na al deze ervaringen weet ik nu zeker wat het zijn: "mierennesten". Maar hoe ze het voor elkaar krijgen om de dan nog levende bladeren tot een holle ruimte samen te vouwen hebben ze mij helaas niet meer willen vertellen, wel van af

copy

Vogel

blijven, dat wel.

Op de terug weg struikelde ik over een rode eekhoorn, en in heel Thailand kwamen wij deze reeks buulbuuls tegen.

De laatste in rij, weet ik niet helemaal zeker van naam, maar de beschrijving v.w.b. zijn habitat klopt wel. Namelijk: "cultivated areas, gardens including those of in towns and cities". Dus is het niet vreemd dat de "Blanford's buul-buul" op een binnenplaats in Bangkok-Chinatown zitten! Maar wel schrik van deze zeker 3 meter lange Indische varaan in het Venetië van deze stad. Hiervan werden de Thaise bewoners van dit complex wel erg onrustig! Verder lijkt het hem niet te interesseren dat zijn kleine broertje midden in deze

drukke stad rondloopt. Ze eten hoofdzakelijk vis, en die hebben wij gezien en gevoerd, zij waren ruim voor handen in dit Venetië van Bangkok. Van een Thai moeten ze het zeker niet hebben, die gooit niets weg en eet alles zelf, van rijst, insecten tot zeekomkommer lagen in diverse Toko's.

Vroeger met 100-tallen op de vogelmarkt maar nu bijna niet meer verkrijgbaar in Europa, deze niet zo gemakkelijk fokbare Chinese muskaatvinken. Hier met een ca. 15-tal foeragerend in dit grasstrookje. Ze zijn iets minder groot dan hun verwanten uit India en minder contrastrijk van kleur en tekening. De mannen kun je herkennen aan het "zien" zingen, omdat er onder de lezers van dit blad, maar heel weinig zijn die

een toonhoogte van 22 kHz kunnen horen! Ja, in Thailand hebben wij ook genoten van de cultuur, maar daar heeft mij partner meer mee dan ik. Hier dus ook maar een plaatje van het prachtige Koninklijk Paleis in Bangkok. Alles goud wat daar blinkt, en ook daar veel vogels van B Birma, - tot Z zebra-duif! Tot de volgende keer.

Tekst en foto's: Peter Koopmans

Geraadpleegde literatuur:

- Compleet Checkist Vogels van de wereld, Michael Walters Tirion ISBN 90-5210-2430
- Birds of Thailand Boonsong Lekagul en Philip D. Round ISBN 974-85673-6-2
- Die Wildtauben der Erde ISBN 3-7944-0194-0
- Thailand ISBN 978-90-274-2251-4

Vogel

copie

Zelf gemaakt eivoer, vergelijkbaar met hoogwaardige dierlijke voeding, zoals meelwormen, pinky's, buffalo's en krekels.

Deel 2: Praktijk

Ingrediënten voor het maken van het eivoer

De meest voor de hand liggende methode is om uit te gaan van het kippenei, dat een dierlijke voeding is. Het bestaat voor 13% uit eiwit, 11% is vet, 74% is water en de resterende twee procenten zijn voornamelijk mineralen en vitamines.

Door extra wit van het ei, in poedervorm, toe te voegen aan rauw kippenei wordt de totale hoeveelheid eiwit verhoogd. Het wit van het ei bevat geen vet! Tevens verandert door deze toevoeging de verhouding eiwit/vet. Door deze twee veranderingen is het mogelijk om de voedingswaarde van zo'n eivoer vergelijkbaar te maken met het ons bekende dierlijke voedsel, zoals meelwormen, pinky's, buffalo's, etc. Toevoeging van alleen extra puur eiwit aan kippenei kan leiden tot diarree, omdat de kans groot is dat dan niet alle eiwit verteerd zou kunnen worden. Onverteerd eiwit in de darm is een ideale voeding voor de daar aanwezige, schadelijke, bacteriën. Voor een volledige vertering van de toegevoegde eiwitten zijn tevens extra hulpstoffen nodig, met name vitamines. Vooral de B-vitamines.

Indien we dus extra eiwit toevoegen, dienen we ook extra vitamines en mineralen toe te voegen, zodat we een complete, evenwichtige voeding houden. Het kippenei als zodanig is vrijwel een compleet voedsel, afgezien van het kalkgehalte. Zonder schaal is het kalkgehalte te laag. Ook daar wordt rekening mee gehouden bij het samenstellen van de eivoer-recepten.

Het hierboven beschreven eivoer is in principe volledig verteerbaar. Dat betekent dat er geen onverteerbare voedingsstoffen in zitten. Dat is minder goed voor de mestvorming. Derhalve wordt aan het eivoer ook onverteerbare voedingsvezel toegevoegd, in de vorm van zemelen. Zelf gebruik ik tarwezemelen, die men in de (natuur)winkel kan kopen. We zijn er nog niet helemaal! Als conserveringsmiddelen wordt er vitamine C en citroenzuur toegevoegd.

Sommige vogelsoorten, vooral vruchteneters zoals tangara's en ook toekans hebben graag een wat zoetere voeding. Door toevoeging van wat honing komt U hieraan tegemoet en het bevordert tevens een betere acceptatie van dit voedsel. Door toevoeging van honing voegen we dus koolhydraten toe en daardoor wordt er enigszins afgeweken van de zuivere vergelijking met dierlijk voedsel. Doch ik ben van mening dat door toevoeging van gemakkelijk verteerbare koolhydraten, zoals honing, het opkvoeder beter is voor sommige vogelsoorten. De toevoeging van honing vereist ook dat er tevens extra multivitaminen/mineralen moeten worden toegevoegd, om het voer compleet te houden.

Bereiding van het eivoer

Zoals gezegd is de basis van dit voer het kippenei, met daaraan toegevoegd extra wit van het ei in poedervorm (albumine eiwit), vitamines en mineralen, zemelen, eventueel honing en de conserveringsmiddelen citroenzuur en vitamine C.

Waar haal je de ingrediënten?

- Albumine eiwitpoeder bij de hengelsportzaak of bij de dierspecialzaak. Niet alle merken blijken goed verwerkbaar. Albumine eiwitpoeder van "Wielco" geeft mooie resultaten;
- Multivitaminen "Avitotaal" van Avian;
- Het mineraal Calcium (kalk) wordt op peil gebracht door toevoeging van krijt van het merk "Tendo". Te verkrijgen bij de (DA) drogist.
- Zemelen haal je in de natuurwinkel of supermarkt;
- Citroenzuur haal je bij de drogist, merk "Tendo";
- Vitamine C in poedervorm in de natuurwinkel;
- Honing is handig toe te voegen met een drukflaas.

Recept 1 :

Ca. 300 gram rauwe kippeneieren plus 50 gram extra eiwit (dit geeft een eindproduct dat qua voedingswaarde in ligt tussen de "pinky" en de "buffalo")

Berekende samenstelling van dit eivoer (zonder honing):
Eiwitgehalte: 19,7% Vetgehalte: 7,1% Watergehalte: 64,5%

De "eiwitwaarde" van dit voedsel is 13,5 gram per 100 kcal voeding. Vergeleken met natuurlijke dierlijke voeding ligt dat tussen de pinky (11,8) en de buffalo (14,2).

Bereiding:

Neem een glazen kom, met deksel, met een bodem diameter van minimaal ca. 17 cm die geschikt is voor de magnetron.

Weeg 50 gram albumine eiwitpoeder af;

Voeg, indien gewenst, wat honing toe, bijvoorbeeld ca. 20 gram;

Voeg half theelepeltje citroenzuur en snufje vitamine C toe;

Voeg 100 gram magere melk toe.

Dit roer je met een garde, of mixer, tot een glad papje.

Voeg daarna ca. 300 gram rauw kippenei toe, zonder schaal en ca. 10 gram tarwezemelen.

Het geheel roer je totdat je een papje hebt verkregen zonder te veel slierten.

Dan wordt de kom, zonder deksel, in de magnetron geplaatst. Het vermogen stel je op ca. 450 Watt in.

Dan start je de magnetron en laat het geheel 3 minuten lang opwarmen bij die 450 Watt. Dan neem je na elke minuut de kom uit de magnetron en roert het geheel goed met de garde. Na ca. 6-7 minuten is het dunne papje inmiddels dik genoeg geworden om het naar de randen van de kom te duwen met een vork, zodat het midden van de kom vrij van product is.

Dan plaats je de kom, nu met deksel, weer in de magnetron en laat de magnetron weer 2 minuten opwarmen. Vervolgens haal je de kom uit de magnetron, en zet hem op zijn kop er weer in. Nu nog 1 minuut laten opwarmen, zodat ook de onderkant droog is.

Je haalt de kom uit de magnetron en laat hem met deksel erop afkoelen. Na afkoelen het vocht afgieten en de koek drogen met keukenpapier.

Nu kan de koek worden gemalen in de keukenmachine. Hiertoe deel je de koek in twee delen en maalt deze na elkaar.

LET WEL, VOORDAT JE MAALT, MOETEN ER OOK NOG VITAMINES EN MINERALEN WORDEN TOEGEVOEGD!

Voor de hele koek is dat 4 gram krijt en 5 gram Avitotaal.

Recept 2 :

Ca. 300 gram rauwe kippeneieren plus 100 gram extra eiwit

(dit recept heeft een dubbele hoeveelheid extra eiwit vergeleken met recept 1. Het eindproduct heeft een eiwitwaarde van 16,6 gram per 100 kcal en ligt dicht bij die van de krekels (17,8).

Berekende samenstelling van dit eivoer (zonder honing):

Eiwitgehalte: 24,2% Vetgehalte: 5,5% Watergehalte: 63%

Bereiding:

Neem een glazen kom, met deksel, met een bodem diameter van minimaal ca. 17 cm die geschikt is voor de magnetron.

Weeg 100 gram albumine eiwitpoeder af;

Voeg, indien gewenst, wat honing toe, bijvoorbeeld ca. 20-30 gram;

Voeg half theelepeltje citroenzuur en snufje vitamine C toe;

Voeg 150 gram magere melk toe.

Dit roer je met een garde, of mixer, tot een glad papje.

Voeg daarna ca. 300 gram rauw kippenei toe, zonder schaal en ca. 12 gram tarwezemelen.

Het geheel roer je totdat je een papje hebt verkregen zonder te veel slierten.

De magnetron bereiding is hetzelfde als die van recept 1, zij het dat de totaal tijd een 1 tot 2 minuten langer zal zijn.

Bij het malen van de koek dienen uiteraard ook nog de vitamines en mineralen te worden toegevoegd. Voor dit recept is dat 4 gram krijt en 8 gram Avitotaal, voor de hele koek.

Toepassing in de praktijk

Indien men gewend is om commercieel droog eivoer te verstrekken kan het hoogwaardige eivoer erdoor worden gemengd. Bijvoorbeeld in plaats van de pinky's en meelwormen. In de praktijk blijkt vaak dat daardoor alle eivoer beter wordt opgenomen. Voor insectenetters wordt het gewoon "puur" verstrekt. Zelf verstrekt ik dit eivoer aan al mijn vogels samen met pinky's uit de diepvries, in één bakje. Ze krijgen dan twee soorten hoogwaardige en complete voeding, doordat de pinky's natuurlijk bestrooid worden met een vitamine/mineralen poeder.

Wenst men een grover product voor bijvoorbeeld grotere vogels zoals toekans, dan kan men in plaats van te malen, de koek in stukjes van gewenste grootte snijden of met een stevige vork prakken. In dat geval is het aan te raden de toe te voegen vitamines en mineralen reeds aan het papje toe te voegen, voordat het de magnetron in gaat. Desgewenst iets meer Avitotaal toevoegen, in verband met vitamine verliezen die kunnen optreden tijdens het magnetron proces.

Hoeveel van dit eivoer moet je toevoegen aan het commerciële eivoer dat je tot nu toe gewend was?

Zoals reeds eerder opgemerkt is het hierboven beschreven "eivoer" een voeding die gelijkwaardig is aan dierlijke voeding. Daarom dient dit voedsel ook als zodanig te worden verstrekt aan de vogels. Aan insectenetende vogels kan het "puur" worden gegeven.

Voor zaadetende vogels kan men het mengen met het droge commerciële eivoer dat men gewend is te verstrekken, plus eventueel kiemzaad.

Wat is eigenlijk het ideale eiwitgehalte in het opfokvoedsel? De meest praktische benadering is die van de natuur. Voor de insectenetende vogels kan derhalve dit voedsel, zowel van recept 1 als dat van recept 2, "puur" worden verstrekt. Uiteraard ook als vervanger van het gebruikelijke dierlijke voedsel, zoals pinky's, buffalo's, meelwormen en krekels. Voor de eerste drie genoemde voedingen is recept 1 geschikt. Voor de beste natuurlijke dierlijke voedingen, zoals krekels en pieren, is recept 2 aan te bevelen.

De zaadeter in de natuur gebruikt onkruidzaden en graszaden. Dat zijn zaden met een relatief hoge eiwitwaarde die veel hoger is dan de doorsnee gewone zaadmengeling die men meestal koopt. Daarnaast geven zaadeters ook insecten aan hun jongen, uiteraard vanwege de hoge eiwitwaarde.

Commerciële voedingen, zoals zaden plus droog eivoer, halen bij lange na niet die hoge eiwitwaarden die de zaadeter in de natuur vindt. Sommige zaadeters brengen hun jongen zelfs groot met uitsluitend levend voedsel. Denk maar aan de kardinalen. Dat zijn vaak snel groeiende vogels die te weinig benutbare eiwitten kunnen halen uit commercieel aangeboden eivoer. Er zit gewoon te weinig in!

Van de commercieel aangeboden eivoeders heeft alleen Aves-opfok een redelijke eiwitwaarde van 0,74 gram benutbaar eiwit per 100 kcal voeding. Niettemin is dat lager dan het "gewone" kippenei. Hierbij

dient opgemerkt te worden dat het kippenei echter geen compleet voedsel is omdat er te weinig kalk in zit (zonder schaal).

Wil je voor je zaadeters een opfokvoeding voorzetten met een zelfde eiwitwaarde als dat van Aves en uitgaan van je vertrouwde droge eivoer, dan kun je in de tabel zien hoeveel kippenei, recept 1 of recept 2 je moet toevoegen.

In de tabel vind je een aantal "eiwitwaarden" van mengsels van 100 gram Orlux plus de aangegeven hoeveelheid (1) kippenei, (2) Recept 1 en (3) Recept 2. Omdat die van Orlux slechts bekend is als Ruw eiwit, wordt het totaal niet aangeduid als Benutbaar eiwit, doch gewoon als "Eiwitwaarde". De Eiwitwaarde is het aantal gram eiwit per 100 kcal voeding. Dit is een betere aanduiding voor de groeikracht van voeding dan % Eiwit, omdat bij procenten eiwit geen rekening wordt gehouden met het vochtgehalte van het voedsel.

Als voorbeeld nemen we het kippenei en Orlux eivoer, die een eiwitgehalte hebben van respectievelijk 13% en 17%. Hun vochtgehaltes zijn respectievelijk 74% en 10%. Met andere woorden indien je 100 gram kippenei voert, geef je eigenlijk 74 gram water! Indien je wel rekening houdt met het watergehalte van voedingen hun je ze wel eerlijk vergelijken, indien je gelijke hoeveelheden kilocalorieën met elkaar vergelijkt in plaats van gelijke gewichten.

Het kippenei geeft dan 8,8 gram BE per 100 kcal en Orlux geeft dan 4,7 gram RE eiwit per 100 kcal. Een jonge vogel groeit beter indien deze eiwitwaarde hoger is. Ter vergelijking vind je hieronder een aantal bekende producten.

Product	Eiwitwaarde per 100 kcal		Product	Eiwitwaarde per 100 kcal	
	RE	BE		RE	BE
Recept 1	13,5		Orlux	4,7	
Recept 2	16,6		Aves opfok		6,3
Kippenei	8,8		Tovo universeel	6,1	
Meelworm	10,9		Breedmax	7,0	5,3
Pinky	11,8		Gierst,millets		1,3
Buffalo	14,2		Witzaad		1,8
Krekel	17,8		Raapz./koolz.		3,6
			Graszaad		4,3

Eiwitwaarden voor mengsels van 100 gram Orlux,

	plus de aangegeven hoeveelheden kippenei, Recept 1 en Recept 2				
	+ 50 gr	+ 100 gr	+ 150 gr	+ 200 gr	+ 300 gr
Orlux plus kippenei	5,4	5,9	6,3	6,6	7,0
Orlux plus Recept 1	6,2	7,3	8,0	8,7	9,5
Orlux plus Recept 2	6,8	8,3	9,4	10,2	11,4

Zelf heb ik niet echt ervaring met zaadeters en kan daarom ook niet aangeven wat de beste eiwitwaarde is voor welke zaadeter. Je zal het zelf moeten uitzoeken en in de tabel kun je zien wat je de vogels aanbiedt met de diverse mengsels. Bedenk ook dat het gewone kippenei nog altijd een hogere eiwitwaarde geeft dan elk aangeboden commercieel opfokvoer. Het kippenei is echter wel puur dierlijk voedsel en bevat geen koolhydraten, terwijl veel zaadeters daar wel behoefte aan hebben. Let ook op dat het kalkgehalte van een mengsel van commercieel eivoer plus kippenei te laag wordt, indien je veel ei toevoegt. Dat zou je kunnen oplossen door per 100 gram toegevoegd ei, ca. 1 gram krijt toe te voegen.

Ger Tummers

Mail ons via:
jeugdpagina@
nbvv.nl

EEN BIJZONDER NEST!

Het was een vrijdagochtend toen ik merkte dat één van mijn sijsjes in de gezelschapsvolière op de grond zat te broeden op een nestje. Vanuit de verte kon ik al zien dat er een vogel op de grond zat. Ik dacht eerst dat het dood was. Ik was in eerste instantie opgelucht toen ik zag dat ze op een nest zat maar ik was ook geschrokken. Wie had kunnen denken dat het sijsje een nest zou maken in de grond? Er hangen nochtans kappelletjes in de volière waar ze een mooi nest kunnen in bouwen. Toen ik opmerkte dat de pop op de grond aan het broeden was lagen er al 4 eitjes in. Nu zijn het er 5 en daar blijft het waarschijnlijk bij. Het nest ligt niet ver van de deur om binnen te gaan in de volière. Dat is wel spijtig, als ik de volière binnenga vliegt de pop weg van het nest. Waarschijnlijk schrok ze telkens ik de deur opendeed. Maar nu is dit al heel wat beter. Ze blijft al eens zitten als ik binnenkom. Gelukkig wordt de broedende pop niet gestoord door de andere vogels. Alleen de Chinese dwerg-kwarteltjes heb ik apart gestoken. Je weet maar nooit dat ze met een eitje of later met een jong aan de haal gaan! Momenteel zit de pop te broeden en zullen de eitjes binnen een goeie week uitkippen. Dit jaar is het eerste jaar dat ik inlandse vogels probeer te kweken. Hopelijk wordt het wat, deze speciale bedoening!

Gael Courtens, een 15-jarige vogelliefhebber

Taman Indonesia

Elk jaar wordt er met de plaatselijke vogelclub een uitje georganiseerd naar een vogelpark. Dit jaar gingen we naar Taman Indonesia, een dierentuintje in Overijssel waar ze naast een paar kleine zoogdieren grotendeels vogels hebben. Het hele park is gemaakt met het idee de natuur en cultuur van Indonesië in Nederland te laten zien.

Een grote inloop volière is één van de eerste dingen die je tegenkomt in het park. Naast gewone vogels als Chinese dwergkwartels en rijstvogels zitten daarin een aantal duiven en toerako's. Naast de paden zijn weer andere volières met lastigere vogels als kitta's en kookabura's. Daarna liepen we door naar een tweede inloop volière hierin zaten grotere vogels en was een vijvertje aangelegd. Er zat een paartje Javaanse groene pauwen waarvan ik een paar veren heb gevonden, ook waren er een paar koereigers, toerako's, eenden en wat vogels die waarvan ik de naam niet ken.

Enkele volières met karpers en daarna nog langs enkele losse volières met allerlei vogels van uilen tot roulrouls. De zoogdieren zijn het volgende kleine deel op de reis door Indonesië, aan het eind staat nog een volière met een paartje brutale kaketoos. Het gaas is zo groot dat ze hun hoofd er net doorheen kunnen steken aan en aangezien het twee tamme vogels waren maakte ze hier veel gebruik van. Het hele park is leuk aangekleed met veel groen en traditionele Indonesische huizen en gebouwtjes. Hoewel het niet groot is vind ik het een erg leuk park waar ik nog een keer heen wil gaan, zeker omdat er nog een uitbreiding op het programma staat.

Daniël

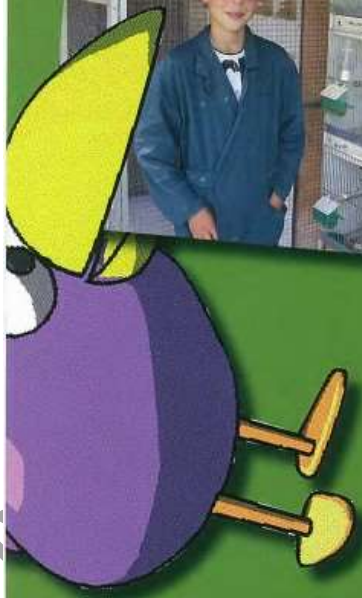

JEUGDLID IN DE KIJKER

Dit is Daniël de Jong uit Oosterwolde en hij is 11 jaar. Sinds begin dit jaar heeft hij gele kanaries. Door zijn pake is Daniel enthousiast geworden. Deze heeft rode kanaries.

Daniël vindt het een hele leuke hobby en verzorgt zijn vogels zelf. Hij heeft 3 koppels en 18 jongen. Dit najaar hoopt hij voor het eerst met een tentoonstelling mee te doen.

VOOR JULLIE GELEZEN

Van uitgeverij Lemniscaat kregen we het boek "Gijsje" toegestuurd. Het is een (voor)leesboek voor kinderen vanaf 5 jaar. Het is geschreven door Lieke van Duin en staat boordevol prachtige tekeningen van Sandra Klaassen. Natuurlijk hebben we het voor jullie gelezen:

"Gijsje" is een verhaal over een jongen en zijn tamme gans. Het is geïnspireerd op een waar gebeurde geschiedenis in de haven van Medemblik. Ze woont bij het zontje van de havenmeester. Daar bewaakt ze het huis, zwemt ze in de haven, gaat ze op de foto met toeristen en loopt ze ommetjes door het dorp. Ze is te zwaar om ver te vliegen.

Een klein stukje uit de tekst:

Ik heb Gijsje leren vliegen.
Dat vond ze moeilijker dan zwemmen.
We zetten haar op het dak van de schuur.
'Vlieg dan, Gijsje!' riep ik.
Ik deed het voor; zó met mijn armen.
Gijsje aapte me na.
Ze deed haar vleugels wijd en sprong.

Het is volgens ons een heel mooi (en ontroerend) boek. Ieder kind dat van vogels houdt zal er van genieten. De plaatjes zijn ook schitterend mooi, waardoor het ook nog eens een goed voorleesboekje voor ouders en kinderen is. Een echte aanrader dus!

"Gijsje" is 62 pagina's lees- en kijkplezier en kost in de boekwinkel € 12,50.

Tekenwedstrijd!

Van Lemniscaat kregen we 3 exemplaren van "Gijsje" cadeau. We maken er een tekenwedstrijd van:

Jeugdleden en/of kinderen van leden tot 12 jaar kunnen een exemplaar winnen door een vogeltekening te maken en op te sturen. De makers van de drie mooiste tekeningen krijgen het boek als prijs toegestuurd (en hun tekening komt in *Onze Vogels*).

Stuur je tekening voor 25 augustus naar:

Bondsbureau NBvV - tekenwedstrijd
Postbus 74

4600 AB Bergen op Zoom

Vergeet niet er een briefje bij te doen met je naam, adres en leeftijd

Onderweg gezien

Kievit (*Vanellus vanellus*)

Wie kent hem niet, de meest algemene weidevogel van Nederland. De Kievit is een forse vogel met een lengte van ongeveer 30 centimeter. Hij heeft een zwarte rug met een groene of paarse metaalglans en een lange zwart-witte kulf. Kenmerkend zijn de brede vleugels en de relatief langzame vlucht. Het broedseizoen loopt van begin maart tot in juli. In de broedtijd bouwt het mannetje enkele onopvallende nesten. Het nest wordt gemaakt in een ondiep kuiltje op een plek met niet te veel gras. Het is belangrijk dat ze overzicht hebben op hun omgeving. Het vrouwtje kiest een van de nesten uit om er ongeveer vier eieren in te leggen. Zowel het mannetje als het vrouwtje bebroeden de eieren en verzorgen de jongen. De Kievit legt net als de meeste nestvlinders relatief grote eieren. Het broeden duurt ongeveer 27 dagen. Na het uitkomen van de eieren zijn de jongen gelijk in staat om te lopen en voedsel tot zich te nemen. Je staat er meestal niet bij stil, maar dit is echt een wonder uit de natuur. Alle jonge weidevogels zoeken vanaf het begin zelf voedsel, alleen de Scholekster voert zijn jongen. Door te kijken naar hun ouders hebben de meeste jonge vogels het snel door. In het verleden was het een traditie om het eerste kievitsei aan te bieden aan de Koningin. In Friesland is het nog steeds een traditie om het eerste ei te vinden. In 2009 is het eerste ei gevonden in de Maatpolder bij Emnes en wel op 8 maart. Het is nu in de Europese Unie verboden om kievitseieren te rapen. In de jaren vijftig van de vorige eeuw werden ze zelfs aangeboden op konijnenveilingen en dergelijke.

Als kind heb ik ze zelf ook gezocht in de polder. In het begin gingen wij ze lukraak zoeken, maar dan vind je ze nooit. Op een gegeven moment kregen we les van een ervaren zoeker. Hij leerde ons, dat je moet kijken waar de kievit telkens naar beneden duikt. Op die plek kan je het nest vinden. Wij hebben vaak nesten gevonden, maar rapen hebben wij nooit gedaan. Het was voor ons een sport om ze te vinden, meer niet. Bovendien hadden we thuis genoeg kippen. Ik heb in het voorjaar diverse keren in de schuiltent kievitent gefotografeerd. Op die manier leer je het gedrag van de vogels. Het viel mij op, dat de oudervogels nooit vlak bij de jongen lopen. Als de jongen voedsel zoeken, houden de ouders op enige afstand de wacht. Bij onraad laten ze een alarmroep klinken en de jongen verdwijnen onmiddellijk in het hoge gras. Je vindt ze dan echt niet meer. Als de kust weer veilig is, komen de jonge vogels weer tevoorschijn. Het is een prachtig gezicht om die kleine bolletjes te zien lopen. In het gebied waar ik fotografeerde, waren de vogels erg schuw. Zonder schuiltent kreeg je ze niet voor de lens. Er zijn ook gebieden waar ze veel minder schuw zijn. Na een aanvankelijke afname is het aantal broedparen de laatste jaren weer toegenomen. Dit komt, omdat de Kievit zich heeft aangepast. De vogel broedt tegenwoordig behalve op akkers en weilanden ook op andere terreinen. De Kievit is een oer Hollandse vogel en niet weg te denken uit ons landschap.

Piet Zwinkels